

FOLK OG LAND

NR. 21-22. 22. ÅRGANG

JULEN 1973

LØSSALG KR. 4,—

Anwar el Sadat: Han var Rommels mann i Cairo

Så sent som for bare omkringing et år siden kunne man i Cairo høre følgende vits om president Anwar el Sadat: «Vår president er en hyggelig og gavmild mann — med bare en hobby: å tilby våpenhvile». Dette var et bilde også verden forøvrig aksepterte. Sadat ble oppfattet som en liten mann som hadde iført seg Nassers store sko, en storkjefet pusling, som hele tiden truet med krig, men som egentlig var livende redd for den.

Anwar el Sadat: På post ved pyramidene

Denne oppfatning har åpenbart også vært dominerende innen det israelske etterretningsvesen, skjønt Simon Wiesenthal, hodejegeren i Wien, hadde forsøkt å forklare israelerne noe annet. Han var i sin tid selv en fremragende spion, og vel underrettet om at Sadat hadde spilt en betydelig rolle i tysk spionasje under den 2. verdenskrig.

Feilbedømmelsen skulle vise seg å bli skjebnesvanger. Heller ikke Wiesenthal hadde helt ut forstått å vurdere Sadats egentlige kvalifikasjoner.

Da Sadat ble født i 1918, var Egypt et land som nominelt ble regjert av en monark av tyrkisk avstamning. I virkeligheten var det engelskmennene som hadde makten. Den siste arabiske frihetskjemperen, Arabi Pasha, hadde blitt slått ved Tell el Kabir i 1882. Egypterne var tiggere i sitt eget land, mens velstanden var forbeholdt utenlandske minoriteter — franskmenn, italienere, grekere, jøder og levantinere. Sadat selv vokste opp på skyggesiden i dette samfunnet.

Det var i 1938, på den militære øvelsesplassen i Mankabad i det øvre Egypt, at Sadat først møtte sin skjebne. Her ble han kjent med to andre unge offiserer, Gamal Abdel Nasser og Zakaria Mohiedin. Ut fra vennskapet mellom disse tre menn vokste det som senere skulle bli den egyptiske revolusjon.

Derved begynte den første urolige periode i Sadats liv. I 1941 søkte Masri, Sadat, Banna og Nasser kontakt med general Erwin Rommels hovedkvarter i Li-

hær med i krigen. De håpet å kunne angripe de engelske styrkene bakfra ute i ørkenen. Men flere forsøk på å smugle Masri over til tyskerne for å koordinere operasjonene mislyktes, og Masri ble isteden arrestert.

I begynnelsen av 1942 var selveste kong Faruk også overbevist om at Egypts fremtid lå i å satse på tysk seier, men engelskmennene besatte slottet og tvang kongen til å godta en britisk marionett, Nahas Pasha, som statsminister. Det var denne aksjonen som foranlediget Sadat og Nasser til å danne «De frie offiserers forbund», som i 1952 endelig greide å styrte kong Faruk.

Et senere forsøk på å lik-

videre den engelskvennlige Nahas Pasha og innsette et nasjonalt, revolusjonært styre samt gjøre felles front med Rommel mot England, slo også feil og endte med at Sadat ble puttet i fengsel til krigen var over.

Da Nasser kom til makten, ble Sadat tildelt oppgaven som president i den nye egyptiske nasjonalforsamlingen. Her kom han en del i skyggen av begivenhetene og ble underordnet Nassers nærmeste medarbeidere, den provestlige Zakaria Mohiedin og den pro-russiske Ali Sabri. Men etter Nassers død

(Forts. side 16.)

Norge og «den tredje verdenskrig»

AV RALPH HEWINS

I ni spennende timer 24/25. oktober beveget den amerikanske «Defence Condition Three» (bluff eller ikke bluff) verden mot kanten av atomkrig.

Avgjørelsen ble tatt av U.S. National Security Council omkring kl. 23.30 den 24., og Amerikas NATO-allierte ble hverken konsultert eller informert før like etter kl. 03.00 neste dag.

Slik befant Norge seg i den mest risikable situasjon siden 8. april 1940 da de allierte og tyske invasjonstyrker begge styrte mot kysten.

På visse måter var Norges stilling den farligste av alle NATO-makters. Det alene har felles grense med Sovjetsamveldet — ikke bare langs Pasfvik, men på Svalbard, som er utenfor rekkevidden av alliansen og midt i arktiske farvann. Svalbard ligger også langs den korteste bomberute mellom det industrialiserte Russland og Nord-Amerika. Videre har den gigantiske russiske ishavsflyte med base i Murmansk og det struttende elektroniske utstyr på Kola halvøya sin strategiske front ved Bjørnøya.

3.8 millioner nordmenn var således i frontlinjen i gien, med nesten 3.000 km fastland å forsvare — eller,

med Svalbard innbefattet, en distanse svarende til fra Alaska til Mexico — halvparten av NATO-fronten.

I dette fryktelige øyeblikk skulle man ha trodd at nordmennene ville trekke den bitre lærdom av april 1940

og glemme sine indre uoverenstemmelser ledet av et instinkt for å overleve.

Så langt fra det. Isteden fortsatte nordmennene det som kong Haakon i sin julekringkastningstale fra London i 1940 beskrev som «den uvæpnede borgerkrig» —

Istedenfor å ta lærdom av 1940 fortsatte nordmennene det kong Haakon kalte «den uvæpnede borgerkrig», som ifølge kongen selv smertet ham mest av alt.

Et juledikt	Side 2
Nederland og oljekrisen	Side 2
Nei til nordmenn i Norge?	Side 3
Feilen med Folk og Land	Side 3
Ja, de nazistene	Side 4
Hvor står du?	Side 4
Menneskeskapingen	Side 5
Sivilisasjonens åtte dødssynder	Side 5
Hitlers siste dager	Side 6
Overtar marxistene kristendommen?	Side 7
Instinkt og samfunn III	Side 7
Beleiringen av Alcazar	Side 8
Fakta om Rothschild-dynastiet	Side 9
En drøm og et nødskrik	Side 9

det som smerter meg mest av alt.» Peer Gyntismen fortsetter å blomstre usvekket.

På et iøynefallende dårlig valgt tidspunkt og med ringeakt for nasjonale interesser valgte Verdens Gang — «Norges nest største avis», som det selv hevdet (17/2-73) — 27. oktober til å lansere en serie på 12 artikler med ondskapsfulle angrep på et betydelig tverrsnitt av befolkningen.

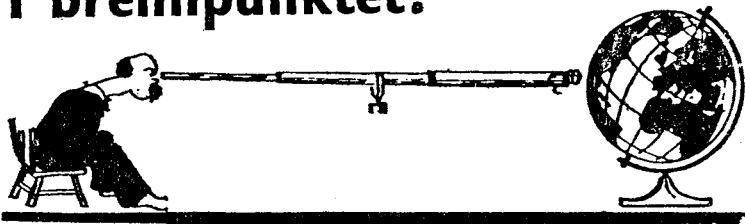
Serien tar form av en repetisjon av anklagene som ble rettet mot Quisling av aktoratet i 1945 og trykket i «Straffesak», som nå ikke finnes i handelen, supplert med advokat Trygve de Langes utdrag av Aftenpostens referat av rettsforhandlingene (A/S Bokkommissjon, 1945). Underforstått blir de døde og levende i NS og deres etterkommere svertet med den samme kosten — antagelig en femtedel av hele befolkningen idag.

Denne begrensede, partiske og foreldede «dokumentasjon», som VG kaller det, er ikke bare villedende, men en fornærmelse mot menneskelig intelligens. Den appellerer bare til de lavere instinkter og er en beklagelig måte

(Forts. side 13.)

ÅH. * In Europe

I brennpunktet:

Nederland og oljekrisen

Har efterdønningene etter Anne Frank-propagandaen bragt landet i en tragikomisk situasjon?

Det faller på de fromme, kunne en være tilbøyelig til å si om Nederlands situasjon under den arabiske oljeboikott. For er det grunnene ikke litt eiendommelig dette at nettopp Nederland med dets venstreradikale styre — under det araberne ser på som en frigjøringskamp mot imperialismens og kapitalismens utpost Israel, blir slått i hardtkorn med selveste det kapitalistiske hovedsete USA?

Det Nederland, som sammen med bl. a. det forvirrede Norden, har gått i spissen når det gjelder den imaginære papirkamp mot såkalte «høyrediktatoriske» stater, slike som Hellas, Portugal og nå sist Chile! Og som ellers støtter allehånde «frigjøringskamper»?

Hva er det så som har fått dette halvrote Nederland til å støtte slik opp om Israel at det har havnet i forreste linje sammen med Israels amerikanske våpenleverandør?

Ja, det må vel være efterdønninger etter det som hendte under annen verdenskrig og den efterfølgende propaganda, hvor Nederland jo gikk i spissen med den tvilsomme Anne Franks dagbok. Vi skal ikke her og nå ha sagt noe om jødernes skiebne i Nederland under den tyske okkupasjon, men det er iallfall tvdelig at det nederlandske folk, som for-

øvrig ydet en slik storslått frivillig innsats på tysk side på østfronten, føler seg som medskyldige i det som vederfores deres egne jøder og at dette er grunnen til denne nesten enstemmige støtte til det Israel som forøvrig kan takke nettopp det som hendte jødene for sin eksistens.

For rent bortsett fra dette, så burde jo det venstreradikale Nederlands sympati være hos Syria, Egypt og disse lands våpenleverandør Sovjetsamveldet.

Det er åpenbart for enhver at Nederland under sin ultraradikale statsminister Joop den Uyl beveger seg mere mot venstre til sorg og bekymring ikke bare for NATO-statene, men også for bl.a. det hjemlige monarki. Under dronning Julianes 25 års tronjubileum hendte det for eksempel at statsministeren motsatte seg å la dagen være nasjonal flaggdag. Videre ble militærparaden som var planlagt stoppet. Minister Gruyters foreslo til og med at man istedenfor soldater skulle la gatefeiere paradere forbi slottet.

Når det gjelder forholdet til NATO, så blir forsvarsberedskapen der som i det sosialistiske Danmark systematisk undergravet. Forsvarsminister Vredeling, som forøvrig er baker av profesjon, vil innføre 41 timers «arbeidsuke» for de

vernepliktige og forøvrig stille hele forsvarsmakten under sivil «forvaltning». Ikke rart at generalstabsjefen tok sin sabel og gikk.

Det ser faktisk ut til at uttreden av NATO direkte blir forberedt. Da en NATO-flåte for en tid siden ville avlegge et besøk i Amsterdam, ble den henvist til den avsideliggende marinehavn Den Helder.

Så nå skriker man opp om det urettferdige i at nettopp Nederland rammes av den arabiske oljeboikott sterke enn noe annet europeisk land. Det har faktisk ikke hjulpet det spor at landets venstreradikale styre så åpenlyst har vist røde tendenser og at ministrene demonstrativt har henlagt sine feriereiser til kommunistiske land. Og nå er også tiden inne til å skrike etter solidaritet hos NATO- og EF-partnere — en solidaritet landet selv bare meget betinget har gitt og derfor nå også får.

Selv hevder naturligvis maktthaverne at de har vist såkalt «nøytralitet» når det gjelder konflikten i Midt-Østen. Imidlertid har det både fremkommet uforsiktede uttalelser fra ledende statsmenn og dessuten har gesjeftige meningsmålere slått fast at ca. 75% av nederlenderne sympatiserer med Israel og bare 5 med araberne, mens resten ikke vet hva de skal mene. Og araberne er godt underrettet om det som skjer og om stemningen, så godt underrettet at innsamlingen i Norge til Israel nok heller ikke har gått hus forbi.

Men, det er kanskje ikke så farlig med Norge under oljeboikotten for vi er jo selv et slags oljeland? Litt ville det naturligvis monne hvis vi her gjorde bruk av den pasus i oljeavtalen som sier at vi i en nødssituasjon kan kreve all oljen fra produksjonsfeltene levert til Norge. Det hjelper imidlertid lite når man har politikere som er innstillet på å ta mere hensyn til andre enn til oss selv. Først og fremst må disse politikere naturligvis ta hensyn til å hjelpe England. Og så opplever man da at partipolitikere med Høyres Willoch i spissen offentlig understreker at vi nok ikke må bruke denne passus fordi vi kanskje engang kan bli avhengige av matvareimport til Norge og således må gå foran med et godt eksempel.

Det er vel bare Willocher og andre norske partipolitikere som kan tenke seg at vi noensinne vil få annen hjelp enn som betaling for hva vi selv yder i fremtiden — bl.a. av olje. Det er bare slike folk som kan tenke seg at det England, som selv ik-

JULEN 1973

Jul er et ord som vekker sang
i barns og voksens bryst!
Det eier lys, en tidløs klang
fra evighetens kyst.

Vi ser inn i et stjernehvelv
og føler i vårt sinn:
jeg møter barnet i meg selv,
hinsides øyets binn.

Det er deg selv det barn du ser
le på Marias fang!
For hjertefreden din hun ber
til julens klokkeklang.

Du er jo hennes, himlens sønn
og Jesus er din bror.
Han ber deg i en hjertets bønn
i juleglede stor!

Kai Normann

HJELP OSS Å HJELPE!

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte ber også denne gang om støtte. En postgiroblankett ligger ved denne avis, og vi ber deg benytte den.

Vi er meget takknemlige for den støtte dette bladets lesere har gitt oss. En støtte vi vanskelig kan tenke oss uten. Men vi trenger så meget, meget mer og ber derfor om ditt bidrag også denne gang!

Vi som arbeider med hjelpen til våre krigsskadede er smertelig klar over at vi burde kunne gjøre mer enn vi gjør idag. Dette ikke minst fordi stadig nye problemer dukker opp. Etter års forløp er det for mange slik at det først nå er reaksjonene kommer. For mange er det slik at de ikke har andre enn oss å henvende seg til.

Vi takker på forhånd og ber deg sende ditt bidrag til:

Postgirokonto 180 70
Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere
Postboks 1407
Oslo 1

Oslo, den 20. nov. 1973.

Med vennlig hilsen
Hjelpeorg. for krigsskadede frontkjempere
og falnes etterlatte
Eivind Saxlund

KONGENS SVIGERSONN JUNTA-VENNLIG!

Overraskelsens tid er nok ennå ikke forbi for de gode demokrater. Ingen ringere enn skipsreder Erling Lorenzen, har i et intervju med Dagbladet ytret sin store begeistring for militær-juntaen i Brasil. Etter kuppet i 1964 skrev han da også i Morgenbladet:

— Flagget kan igjen heises på topp! Den brasilianske kvinne og mann kan gå stolt og rank og det velkjente smilet er kommet tilbake. En nasjon på 80 mill. mennesker reiste seg og sa: Basta — nå er det nok.»

Definisjon:

En kamel, står det i vårt uoffisielle leksikon, er en hest som er satt sammen av en komité.

Politicus

— Oh, mektige Allah — gi oss i dag vår daglige olje....

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

NEI til nordmenn i Norge ???

Vi leste engang om et sikkert velmenende bystyre, som visstnok fattet følgende vedtak:

1. Det skal bygges nytt kretsfengsel
2. Det nye skal plasseres der det gamle ligger
3. Det gamle skal brukes til det nye er ferdig

Vi synes eksemplet er erketypisk for et visst slags «system» og finner det rimelig å anta at vedkommende forsamling bestod av såkalte «folkevalgte», som var meget «demokratiske» både i sinn og i skinn.

Omtalte tilfelle var, såvidt vi erindrer, ikke fra vårt kongerike, men hvis det blandt leserne er noen som tror at slikt ikke kan hende her på berget, må vi beklageligvis opplyse om at både «Trangvik» og «Flåklypa» er særnorske fenomener med sikker rot i virkeligheten. Det kunne nevnes flere eksempler, men vi skal innskrenke oss til følgende meget dagsaktuelle tilfelle:

1. Man har funnet ut at det er for mange mennesker her i landet. Vi bør derfor slutte med å få barn.
2. Samtidig har man funnet ut at vi trenger flere folk til å besette alle de ledige stillingene på arbeidsmarkedet. (Jfr. «velstandsauken».)
3. Og problemet løses — enkelt og demokratisk — ved at de barna vi selv unnlater (eller med tiden blir nektet) å sette til verden, erstattes med (på-)tvungen innvandring av fremmede. Fortrinnsvis fargede.

Vår matematiske begavelse kan på ingen måte sammenlignes med vår verbale, men vi er likevel i tvil om at selv Einstein ville få dette «flåklypske» regnestykket til å gå opp. Selv er vi bare istand til å trekke to alternative konklusjoner ut av våset:

1. Enten er våre folkevalgte direkte ubegavede, for å si det mildt, og i så tilfelle bør demokratiet avskaffes, da det åpenbart ikke makter å skaffe kompetente folk i ledelsen (hittil har det iallfall ikke forekommet en eneste gang).
2. Eller så handler de folkevalgte mot bedre vitende. I så tilfelle kan vi ikke forstå annet enn at de blir å betrakte som en slags forbrytere mot «norskheten» for å uttrykke det med FN-ske vendinger. Også i en slik situasjon synes vi demokratiet bør avskaffes — og de ansvarlige muligens henges. Det siste er jo god, gammel demokratisk skikk, som ofte er blitt benyttet i lignende tilfeller.

I sin tid fostret vi her i landet «atten barn frem på rad», som det står, og koloniserte diverse områder i vester- og østerled. Det er mulig at det ikke var særlig «demokratisk» av oss, men det var naturlig — slik foregikk det nu engang i hine dage. Idag skal vi skape et kunstig befolkningsunderskudd og selv la oss kolonialisere av folk utenfra. Det er mulig at det er meget «demokratisk» av oss, men det er ikke naturlig, uansett hvordan tilstandene måtte være i andre menneskelige «biotoper».

Tyskerne, som av kjente grunner må strekke seg lengst for å tekkes demokratiet, er allerede begynt å minke i antall, mens menneskemengden i Tyskland fortsetter å øke. Det samme er tilfelle i England. Og midt i alt skvalderet om befolkningsseksplosjon og preventiv teknikk i germansk-nordiske land, hvor vi forlengst har sluttet med å avle atten stykker frem på rad, sitter heltomsete sosiologer og planlegger hvordan Syd-England og Vest-Tyskland skal omgjøres til et eneste sammenhengende byområde med en milliard mennesker.

DEMOKRATI
OG HANDLEKRAFT

Den russiske ingeniør Anatoli Martsjenko, som står i opposisjon til Kreml-regimet, har sendt et brev til førende politikere i Vesten — deriblandt til fredsengelen Willy Brandt. Han tar utgangspunkt i en uttalelse som Brandt kom med den 8. september, der det bl.a. heter: «Vi føler den dypeste sympati for alle mennesker, som blir utsatt for stor fare på grunn av sin overbevisning.»

Martsjenko kommenterer: «Vi takker Brandt for hans sympati. Vår vei til arbeidsleirer, fengsler og sinnssykeasyler er brolagt med vestlige politikeres sympati.»

er at den leses av altfor få. Og grunnen er ganske enkelt den at altfor mange ikke har kjennskap til dens eksistens. Engang var Folk og Land talerør for 100 000 nordmenn, som opprinnelig nok mente at den ivaretok en god sak og at den dekket et behov hos hver og en av dem.

Om bare en tiendedel av disse tusener hadde holdt sin Folk og Land, ville den ha vært en stor avis etter norske forhold. Og den felles sak ville utvilsomt ha stått seg ganske anderledes.

Feilen med Folk og Land

En rask gjennomgåelse av vår abonnementsfortegnelse avslørte en sørgelig dårlig dekning i enkelte strøk av kongeriket. Ja, avisens utbredelse var så dårlig at vi finner grunn til å rope et kraftig «Ahoi!» Alle dere som bor i Bodø

Haugesund
Hønefoss
Lillehammer
Molde
Sandefjord
Sarpsborg og
Ålesund,

har dere glidd fullstendig inn i velferdsstatens og materialismens åndelige dvale-tilstand? Til sammen beboes de nevnte byer og tettsteder av mer enn 80 000 mennesker. Det betyr at hver og en av dem som stadig holder kontakt med oss, minst må kjenne til 3 eller 4 potensielle abonnenter blandt sine nærmeste. Det burde derfor ikke være uoverkommelig om vi — som en god start på 1974 — skaffet mellom 500 og 1000 nye lesere på disse kanter.

Det kan gjøres på flere måter, f.eks.:

1. Send oss adresselister over «frafalne» eller andre med nasjonal innstilling. Vår prøvenummerkupon har allerede gitt gode erfaringer.
2. Rekvirer et antall frieksemplarer av Folk og Land og distribuer dem selv til folk med den riktige holdningen. Eller «glem» dem igjen på stamkafeen, bussen eller andre steder.
3. Skaff en kommisjonær på stedet for dem som helst vil kjøpe bladet i løssalg. Av de nevnte byene er det bare Bodø som har en slik.

Folk og Land

sender de beste ønsker om en god jule- og nyttårshelg til alle sine trofaste lesere verden rundt. En ekstra takk går til alle dem, som har stått oss særlig bi i året som svinner hen.

Avis og forbundskontorene vil være bemannet frem til den 19. desember, men post samt bok- og platebestillinger vil bli tatt hånd om helt til lille julaften.

Vårt første nummer på nyåret vil bli datert den 12. januar. Helligdager og fri på trykkeriet gjør det ikke mulig å få sendt det ut tidligere. Vi sier vel møtt i 1974.

Denne vanviddspolitikken, hvis utgang bare kan bli kaos og usigelig lidelse for store folkegrupper, gjennomføres planmessig og konsekvent i demokratiets, humanitetens, velstandsaukens og etc.'s navn — selvfølgelig.

Personlig ville vi kalle den for kamuflert folkemord eller raseutryddelse om enn i noe raffinert form. Straffen for det siste burde være velkjent for alle som har hatt med demokrater å gjøre.

Det finnes ingen verdensmakt som gjør denne klode til ett «biotop» eller jurisdiksjonsområde. Derimot finnes det flere selvstendige maktsentra, som egenrådige og hensynsløst forfølger sine private egoistiske mål. Så lenge denne tilstand vedvarer vil det eksistere en livskamp på denne jord. Ingen folk eller nasjoner vil kunne unndra seg den. Og intet regime kan forlange av sitt folk at det frivillig skal la seg utlevere til fysisk selvutslettelse bare på grunn av et komitévedtak.

Hvis Freud hadde kjent en representant for denne typen politiske «programmer», ville hans samlede verker antagelig ha omfattet enda et bind.

FALLER VESTEN?

I et tysk tidsskrift finner vi følgende devise, som foreslås gjort gjeldende for alle profesjonelle verdensborgere av det dekadente Vesten: «Sauf Dich voll und friss Dich dick — und halt's Maul von Politik». Til omtrentelig norsk: «Drekk deg full og et deg tjukk, og hold kjeft om politikk». Et annet sted i det samme tidsskrift leser vi at «i 1529 og 1683 måtte tyrkerne gjøre helomvending utenfor Wien og dra hjem igjen til Tyrkia med uforrettet sak. I 1973 later det til at de samme tyrkerne er i ferd med å erobre Berlin — med tyske pass! Årsaken turde kanskje være at for mange vesteuropeiske velferdsvrak tar ovenstående devise litt for bokstavelig.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Fredens Fange

Den 10. mai 1973 hadde Rudolf Hess sittet innesperret i 32 år. Hans forbrytelse hadde bestått i forsøket å oppnå fred mellom England og Tyskland.

På kvelden den 10. mai 1941, reiste Hess i all hemmelighet til en flyplass i Lechfeld utenfor Augsburg. I en Messerschmitt 110 fløy han alene inn over Storbritannia og hoppet ut i fallskjerm over Dunvangel i Skottland. Han ble arrestert av en hjemmeverns-avdeling, og hans ønsker om å bli brakt til sin personlige venn Hertugen av Hamilton, ble avslått. Hess ble holdt fengslet resten av krigens varighet.

Under mord-festivalen i Nürnberg ble Hess anklaget for å ha vært en av de virkelige store «krigsforbryterne». Han ble også karakterisert som mentalt syk, men ble likevel dømt til et livsvarig opphold bak Spandau-fengslets grå murer.

Rudolf Hess, mannen som hadde risikert sitt eget liv for fredens sak, ble erklært skyldig i å ha «konspirert mot freden». Enda merkelige er anklagene om krigsforbrytelser. Selveste 6-millioner-myntens påståtte iverksettelse ble ikke aktuell før etter den såkalte «Wannseekonferansen» i 1942. Da satt Hess allerede i krigsfangenskap i England!

Idag sitter han alene i Spandau. Bevoktet av fire nasjoner. Han har ikke lov til å lese hverken aktuelle aviser eller litteratur. Han kan hverken skrive brev eller motta besøk. Rudolf Hess har sett sin kone og sønn en gang i løpet av disse 32 årene. Han er nå 78 år, og hans helse svekkes raskt. Snart vil hans lidelser være over.

Selv de mest innbitte fiender av Hess og nasjonalsosialismen, kan idag ikke unngå å undres over hvorfor man opprettholder denne umenneskelige innesperringen av en 78 år gammel syk mann. Men Hess vet for meget. Han er som et hemmeligstemplett dokument. Likevel er det blitt påstått at også Hess er blitt tilbudt friheten — på de samme vilkår som f.eks. rustningsmi-

nister Speer: mest mulig nedrakking av Adolf Hitler og Tyskland under nasjonalsosialismen!

Rudolf Hess har aldri falt for denne fristelsen — og kommer ikke til å gjøre det! Derfor kommer Hess til å dø i Spandau om ikke hans mentale helse kan brytes ned så meget at «seierherrene»

kan frigi ham uten frykt for sannheten!

Fra og med 22. desember til sent på julaften, vil en non-stop aksjon for frigivelse av Rudolf Hess foregå i nasjonalsosialistisk regi i Washington. Lignende aksjoner er planlagt i flere andre land. Rudolf Hess, er ikke lenger alene i Spandau!

Ja, de nazistene!

Mot nye tinder i propagandaen

Den antinazistiske propagandaen har til tider vært ganske enestående i sin mangel på logikk og konsekvens, men ved en massiv innsats av alle hjelpemidler har den likevel kunnet feire store triumfer. Den største av dem alle er kanskje den at endog gamle NS-veteraner har tatt endel av de verste historiene for en slags sannhet.

Men følgende historie, som stammer fra en svensk avis ved navn «Kvälls-Stunden», må da være i overkant, selv for de mest godtroende. Fra det opphøyde til det latterlige er det som bekjent bare et skritt, og det samme synes

vi gjelder overgangen fra det fantastiske til det idiotiske.

Vi siterer og lar ellers teksten tale for seg selv:

«I nazistenes planer inn gikk det at man skulle bygge et mausoleum for Hitlers jordiske levninger. Det skulle bli et byggverk verden aldri tidligere hadde sett maken til: 355 meter høyt og 1500 meter i diameter. Bare grunnmuren alene skulle koste tre milliarder riksmark. Inne i byggverket skulle det ved festlige anledninger være plass til bort imot tre hundre tusen mennesker. Hitlers legeme skulle

(Forts. side 15)

Er den anti-nazistiske skrekkepropagandaen i ferd med å sprengte rammen for sin egen troverdighet?

HVOR STÅR DU?

Dagens ungdom: Er den bare kopier av massemediens tomme og sjeleløse popfigurer?

«Vær moderne og i pakt med tiden! Bli med på alt» — det er hva de med skingerende stemme forlanger av deg. De frir til din forfengelighet og frembyr deg et utall av forbruksartikler, som om disse var livets egentlige mål og hensikt.

En pen dress, en flott kjole, en bil med masser av krom og enda fler hestekrefter. Det er intet annet enn dine rettigheter — de taler til deg om: din rett til arbeid, fritt yrkesvalg, 40-timers uke og din rett til frihet.

Det er ingen som forteller deg noe om dine plikter: at du skal gjøre en god jobb, at du skal oppfatte den friheten, som er innrømmet deg, som et ansvar og ikke som en anledning til tøylesløshet.

Slik fortaper du deg i ytre ting og lar deg drive med av strømmen.

Du innbiller deg at du er noe til mann fordi du bruker et barbert vann, om hvilket det heter, at alle «skikkelige mannfolk» vil ha nettopp det. Men det skal nok mere til.

Har du noensinne sagt «nei» til deg selv? Har du overvunnet deg selv kun en eneste gang?

Du innbilder deg at du er en tiltrekkende ung dame, men er i virkeligheten bare en kopi av den standarddukken, som smiler til Gud og hver mann fra alle ukebladene og plakatene. Sjeleløs, som en maske.

Du lar dem fortelle deg at du er uavhengig i dine beslutninger og at du tilhører

den «kritiske» og «opplyste» generasjon.

Men i virkeligheten bærer du UNIFORM — uten selv å være klar over det.

Du blir uniformert av den såkalte «folkemeningen» og av moten. Du tenker og mener det som alle andre tenker og mener, og sitter og lytter til den samme programposten i radio eller TV samtidig med alle de andre.

Langsomt, men sikkert og umerkelig blir dine tanker påvirket, ledet og ensrettet. De som forvalter dine ønsker, forhåpninger og din frykt, leverer uavlatelig «dine» meninger — gratis og franko — gjennom radio og TV, rett inn i ditt private hjem.

Er du så sterk at du kan motstå dem, vurdere dem kritisk og gjøre et utvalg? Er du sterk nok til å ta igjen med dem — eller lar du deg drive med?

Det som er avgjørende er imidlertid: Er du så sterk at du tør hevde ditt eget syn, stå inne for det og om nødvendig kjempe for det — eller flykter du heller inn i flertallets anonyme vrimmel?

Har du ingen annen mening lenger, enn den «alle» de andre også har?

Du må bestemme deg!

Uten å skjele til innpiskernes og meningsmakerenes forløyede reklameverden, hvor det bare venter deg formynderi og ensretting. Uten å skjele til det abnorme skvaldret om behovsvekkning og konsum, som ba-

(Forts. side 15)

MENNESKESKAPINGEN

Sivilisasjonens åtte dødssynder

Dengang Hinmannen ville ha «medråderett»

KONRAD LORENZ ANKLAGER MENNESKEHETEN

Det var en vakker vårmorgen. Solen kastet sine første gyldne stråler over det fagre, harmoniske landskap. Over alt var det liv og livsglede. Pattedyrene lekte med de nye ungene sine, fuglene sang i busk og kratt, froskene kvekket og insektene summet. I vannet var det et yrende liv med parring og matleiting. Det luktet svinger jord og vår. Alt i den skønne naturen var i likevekt og harmoni. De kjøtt- og åtseletende dyr holdt planteeterne på et rimelig nivå. Gjødelsen til dyrene og de råtnende plantene ga næring til plantelivet. ALT var i balanse.

Nede på stranden kom to tobeinte skapninger gående med hver sin sekk over skuldrene. Sekkene var velfylte og tunge.

Disse to var den GODE og den ONDE. Begge var godt kjente fra før av og hadde hatt meget med hverandre å gjøre. Den Onde hadde bodd hos den Gode, men hadde blitt kastet ut på grunn av den frekke kjeften sin. Men uvennskapet var ikke verre enn at de var på talefot. Den Onde brukte bestandig å erte den Gode, særlig for skaperverket hans, og sa at

han hadde brukt autoritærprinsippet.

«Derfor er skaperverket ditt blitt bare godt — for i deg er det bare godt, men ikke fullkomment», ertet den Onde. «Jeg har et forslag: Vi lager i sammen en skapning som er både ond og god og slipper den ut blant de øvrige skapninger, så får vi se hvordan den oppfører seg, og så må den få fri vilje som du vet jeg har snakket om mange ganger. Da først kan vi si at skaperverket er fullført. Du kan ikke greie det alene, for jeg har tittet i sekken din og så at der var det: kjærlighet, sannhet, fordragelighet, godhet, tålmodhet, mildhet, miskunnhet, tilgivelse, ydmyghet, hjelpsomhet, offervilje, ømhet, velsignelse, for å nevne noe av det jeg så da jeg tittet. Men her i sekken min har jeg: vrede, hat, raseri, misunnelse, hevn, tjuvlyst, renkeløgn, mordlyst, bakvaskelse, gjerrighet, havesjuke, sjalusi, utroskap, forbannelse. Ja, kort sagt fandenskap av alle slag.»

Så ble de enige om å lage to skapninger noenlunde lik seg sjøl. De modellerte en mann og en kvinne, så de kunne formere seg liksom de pattedyrene. De laget dem av

Forts. side 11

Er vi iferd med å rydde vei for vår egen dommedag? Når vil vi bli stilt til ansvar for våre gjerninger overfor skaperverket — det vi har skjendet gjennom raseblanding, rovdraft og krig. Nobelprisvinneren Konrad Lorenz har sammenfattet våre — menneskehetens — dødssynder i følgende åtte punkter:

1. Overbefolkningen av vår jord, som gjennom det altfor store tilbudet på sosiale kontakter, tvinger oss til å skjerme oss mot disse på en prinsipielt umenneskelig måte, og som også virker direkte aggresjonsutløsende idet den innebærer at altfor mange individer presses sammen på et altfor lite område.

2. Ødeleggelsen av det naturlige livsmiljø, som ikke bare ødelegger det ytre miljø vi lever i, men også fratar mennesket all respekt for skjønnheten og storheten i et skaperverk som overgår mennesket selv.

3. Menneskeheten som i et selvødeleggende kappløp med seg selv stadig jager videre i akselererende tempo av den tekniske utviklingen, og gjør mennesket blind for all verden og ikke gir tid til den ekte menneskelige beskjeftigelsen, som kalles ef-

Det er mulig at mange av de infantilismen, som gjør store deler av dagens opprørske ungdom til sosiale parasitter, kan være genetisk betinget.

tertanke.

4. Tapet av alle sterkere og dypere følelser og affekter ved menneskets realisering. Teknikkens og farmakologiens fremskritt fremmer en tiltagende intoleranse mot alt som på noen måte fører til ulyst. Dermed forsvinner også menneskets evne til å oppleve den glede som bare kan oppnås ved harde anstrengelser for å overvinne store vanskeligheter. Den naturlige bølgegang mellom lidelser og glede ebber ut i umenneskelig oscillasjoner i en eneste navnløs kjedsommelighet.

5. Et genetisk forfall. I den moderne sivilisasjonen er det — bortsett fra den naturlige rettsfølelsen og våre mange nedarvede rettslige tradisjoner — ingen faktorer som kan utøve et seleksjonstrykk på de sosiale handlingsnormenes utvikling og bevarelse, til tross for at dette blir mer og mer nødvendig jo mer våre samfunn vokser. Det er mulig at mange infantilismen, som gjør store deler av dagens opprørske ungdom til sosiale parasitter, kan være genetisk betinget.

6. Nedbrytningen av tradisjonene. Denne har allerede ført til at vi har nådd et kritisk punkt, hvor den unge generasjon ikke lenger er i stand til å forsones seg med den eldre og dens kultur, og langt mindre identifisere seg med den. Følgelig behandler den foreldre-generasjonen som en fremmed etnisk gruppe og reagerer på den med et slags folkehat. Årsakene til denne identifikasjonsødeleggelsen er fremfor alt den manglende kontakten mellom foreldre og barn, som fører til patologiske forstyrrelser allerede i småbarnsalderen.

7. Den tiltagende indoktrinbarheten. Vi opplever en ensretting av meninger som menneskeheten aldri tidligere har opplevd maken til.

8. Menneskehetens opprustning med atomvåpen.

Glen Tunvolds ordensstyrker

Av Lauza Smestad

Jeg leste stykket om Glen Tunvold, og kom da til å tenke på noe lignende jeg har lest i en bok som heter: «Det frigjorte sinn», av professorene Victor Frankl, Førland og Tollak Sirnes. Det lyder slik: «Jeg vet ikke om dere vil tro det jeg nå forteller, men i over et år har jeg i mine forelesninger ved 70 amerikanske universiteter sagt, at man bør ta Oslo som et forbilde. Og så har jeg lest følgende sitat fra et amerikansk tidsskrift:

I Oslo, Norges hovedstad, blir hærverk forhindret av unge som tidligere har øvet hærverk selv. Hver aften patruljerer et dusin frivillige i alderen 14-17 år i Frognerparken for å beskytte de verdenskjente Vigelandsskulpturene, hovedmålet for ungdommelig vandalisme. Guttene holder også vakt ved parkens svømmebasseng og kjører med Oslos trikker for å forhindre at setene blir skåret opp. Over halvparten av de 150

medlemmene er tidligere gateramp, sier Christian Trampe Bødker, en ungdomseksperter som startet patruljen for 6 år siden. Han sier videre: «De finner det like spennende å være på lovens rette side som mot den».

Jeg formoder at i den patruljen var alle politiske partier representert. Jeg tror at Glen Tunvold ikke skulle tatt avstand fra de unge, som mener å ha kommunistiske idealer. Som sammenligning vil jeg ta gårdsgutten, som «åt skuler og rask, og låg i bøss». Når han så fikk god mat, ren seng og rent på rommet, ble han vennlig stemt mot arbeidsgiveren.

Etter mitt skjønn bør politikk være en såkalt funksjonell religion, hvor frihet, likhet og brorskap praktiseres mest mulig. Gjems-Onstad er vel litt mer liberal enn Anders Lange, så de gjør vel litt nytte hver på sin måte.

FAMILIENS BETYDNING

At familien er samfunnets minste og kanskje viktigste byggverk, er noe alle nasjonalister har innsett og til sine tider programfestet. Vi kom til å tenke på dette da vi i Aftenposten leste, at 35 prosent av alle narkotikaofre kom fra hjem hvor foreldrene var skilt.

Trengs Gamle-Eriks bistand for at skaperverket skal bli fullverdig?

«Hitlers siste dager»

NEI, SLIK VAR DET

Hitlers sjefspilot og personlige adjutant de siste dager i bunkeren forteller

En er tydeligvis ikke nøye på ekspertisen i Norge. Nå har Gyldendals forlag, iherdig støttet av det gamle hetsorganet VG, funnet en ny ekspert, til og med en tysker, som har prestert «den endelige» Hitlerbiografien. Skal man tro reklamen da. Og det bør man jo naturligvis, selvom noen og hver nok kan stusse litt over ekspertisen i dette tilfelle. Det som gjør at man her står overfor det store og endelige historiske mesterverk er, ifølge anmelderne i den norske dagspresse dette, at forfatteren er tysker med personlig kjennskap til saker og ting. Han var til og med soldat i de to siste nederlagsårene da moralen hos noen hver ble litt frynset. Så han har da kvalifikasjoner til å skrive om Hitler! Iallfall halvparten så mange som en vanlig norsk frontkjemper.

Vi tenker, som våre lesere nok forstår, på den tyske samtidshistorie som Fest har kokt sammen etter mønster av Speer, som også slo mynt på å baktale sin gamle Führer.

Og når hetsens trompet-signaler gjaller kan naturligvis ikke den gamle heimefrontstridshesten VG holde seg tilbake. Det følger opp med utdrag av biografien i syv artikler kalt «Hitlers siste dager».

Nå kan det naturligvis spørres hvorfor man går til denne fhv. toårige tyske soldaten for å finne facts om Hitlers siste dager i bunkeren når det vitterlig finnes kilder av langt mer solid karakter. Men svaret er naturligvis dette at man på død og liv fortsatt skal smede denne tyske statsmann som gikk bort for et kvart århundre siden og vel så det. Og da får man ikke være så nøye med ekspertisen.

Nå forteller imidlertid VG i sin siste artikkel, som vi forstår er hentet fra Fests bok, med digre bokstaver at «Motet sviktet da han (Hitler) skulle ta sitt eget liv». Nå kan vi riktignok ikke finne noen dekning for denne påstand i teksten, men det er nok av vrøvl likevel til at det er anstendig med en beriktigelse. Og den bringer vi i form av et utdrag av boken til Flugkapitän Hans Baur: «Ich flog Mächtige der Erde». Baur var Hitlers sjefspilot fra før makttovertagelsen og kjente ham intimt. I «Hitlers siste dager» oppholdt han seg sammen med

Hitler i bunkeren og var til og med hans personlige adjutant etter at von Below var blitt sendt ut på en misjon. Det er meget av den største interesse han kan fortelle fra disse siste dager, men vi skal nøye oss med å gjengi avsnittet

«Hitler tar avskjed med meg

29. april satte kampene om rikskansellet umiddelbart inn. Den 30. ble jeg, som jo hadde overtatt von Belows adjutanttjeneste, kalt til Führerbunkeren gjentatte ganger, siste gang med oppfordring til å ta med meg min adjutant Betz. Da jeg kom inn i det lille bunker-værelse, som var omkring 2 ganger 3 meter stort kledt med trepaneling, og hvor innredningen bestod av en liten sofa, en beskjedne bufet og etpar stoler, kom Hitler straks bort til meg, grep begge hendene mine og sa til meg: «Baur, jeg vil gjerne ta avskied med dem!» Overordentlig opprørt svarte jeg ham: «De vil da ikke gjøre slutt?» Så Hitler: «Det har dessverre kommet så langet. Mine generaler har forrådt og solgt meg, mine soldater vil ikke mer, og jeg kan ikke mer!» Jeg forsøkte å overtale Hitler og sa at det fremdeles fantes fly som kunne bringe ham til Argentina, til Japan, eller til en av sjeikene som på grunn av jødespørsmålet alltid hadde vært ham bevågen og under krigen ofte hadde forsynt ham med kaffe. I Sahara kunne han gå under jorden et eller annet sted. Jødeproblemet hadde skaffet Hitler mange fiender, men også noen venner. Han mente etter krigen å løse det ved å ta Madagas-

kar fra franskmennene for å lage en selvstendig, suveren jødestat av det. Dit skulle også de i Egypt boende jøder sendes. Med denne plan hadde han selvsagt også skaffet seg sympati hos den i Egypt boende mufti, som Hitler forøvrig kalte en usedvanlig slu rev, som hadde vært hos ham gjentatte ganger og som jeg hadde sett flere ganger sammen med ham i rikskanslerihaven.

Hitler ga meg å forstå at han ikke ville forlate Tyskland. «Jeg har fremdeles to muligheter: Jeg kunne dra opp i fjellene eller dra til Dönitz i Flensburg. Men fjorten dager senere ville jeg være nøyaktig der jeg er idag og ville stå foran det samme alternativ. Krigen tar slutt med Berlin, jeg står og faller med Berlin. Jeg vet at allerede imorgen vil millioner av mennesker forbanne meg — skjebnen ville det ikke annerledes. Russerne vet nøyaktig at jeg er her i bunkeren, og jeg er redd for at de skal skyte med gass. Vi har i løpet av krigen fremstillet en gass som bedøver menneskene i 24 timer. Gjennom våre etterretningstjeneste har vi bragt i erfaring at også russerne har denne gass. Det er ikke til å tenke på at de skal få tak i meg levende. Riktignok er det bygget inn gassluser her, men hvem tør stole på dem? Ikke jeg ihvertfall — og så gjør jeg slutt idag!» Hitler takket meg for årelang tjenesteinnsats og så seg søkende om i rummet: «Jeg ville gjerne gi dem en gave. Ser De bildet her på veggen? Det er en gammel Lenbach og fremstiller Friederich Rex, den store Friederich. Jeg har eiet mange bilder i mitt liv som var langt verdifullere enn dette, som dengang, i 1934, kostet 34 000 mark. Men jeg vil ikke at bildet skal gå tapt, jeg vil gjerne at det blir bevart for ettertiden. Det har stor historisk verdi.» Jeg svarte at jeg gjerne tok imot bildet for en gang å gi det til et museum eller et galleri, men Hitler mente: «Det er ikke nødvendig. Det er bestemt for Dem. Det er nok at De har

(Forts. side 12)

Et geni er bare et alminnelig menneske, som arbeider dobbelt så meget som andre.

Koestler.

SVENSK KOMMUNIST-AVIS «AVSLØRER»:

KONGEN har nazistisk vennekrets

Den svenske kommunistavisen «Proletaren», bringer i sitt nummer for september-oktober, den «sjokkerende» nyhet at sveriges unge konge regner «nazistiske vandaler» blant sine nærmeste venner. De tre som er nevnt i artikkelen er, Johan Leopold Löwenskiöld, Karl Göran Henry Petri fra godset Mjölvik og en Stiernsvärd fra Vittskövle gods. Om Löwenskiöld, skriver avisen at «faren er norsk adelsmann og sterk tilhenger av Langes fascistiske parti.»

Alle tre er aktive innen Nordiska Rikspartiet, og har ifølge «Proletaren», gjort livet surt for en såkalt «storfamilie» i Vittskövle og har gjort «kaffeved» av KFML(r)s plakattativer i Kristianstad. Under aksjonen har adelsguttene vært iført full uniform!

Kommunist-avisen passer på til slutt i sin artikkel å forsikre om at «adelsynmlin-

ger, ambassadørsønner og kongens beste venner» alldeles ikke hører hjemme i deres rekke! Til dette har Nordiska Rikspartiets Bulletin knyttet en liten kommentar vi finner verdt å bringe videre:

Nordiska Rikspartiet bygger på folkefellesskap og har tilhengere og medlemmer i alle samfunnsgrupper. At våre NRP-medlemmer er nære kamerater med H.M. Kongen anser vi like hyggelig, som at vi har medlemmer som er nære kamerater med alle slags håndens og hjernens arbeidere.

Dog kan vi ikke som KFML(r) og andre kommunistsektorer glede oss over bekjentskaper med ranmordere, seksualforbrytere, skapsprenkere, narkotika-selgere, landsforrædere og rase-skjendere. Den slags «konger» fra underverdenen flekker ikke til vår fane med sitt medlemsskap.

DEMOKRATI PÅ AVVEIER

Danske pedagoger, 300 i tallet, har bedrevet noe de kaller punktstreik. I den anledning er noen av dem blitt intervjuet i radioen, hvor det fremgikk at av alle de 300 var det bare 2 stykker som ikke sluttet opp om streiken.

På et spørsmål om hva som ville skje med streikebryterne, ble det svart at de antageligvis ville bli ekskludert av organisasjonen.

— Men, innvendte reporteren, — er ikke streiken ulovlig? Hertil svarte de fremmelige pedagoger ganske enkelt: «Jo»!

Konklusjonen blir altså at man i et demokrati, slik det

praktiseres i vesten, kan straffes også når man holder seg til loven. Så ekstreme forhold tror vi nesten ikke man vil finne selv hos 30- og 40-årenes meget omtalte diktaturstater. Der hadde man iallfall et ideologisk grunnlag, som krevet noe av en selv.

Når det gjelder dette forskrudde demokratiet, vil vi forøvrig si som den tyske infanteristen som gjorde sine refleksjoner da han fikk oppleve fremrykningen i Sovjet-Unionen eller «arbeiderparadis» som det gjerne kaltes dengang: — Skal dette være paradis, da tror jeg nesten jeg tar til takke med helvetet!

SLIK HENGER DET SAMMEN

Russernes redsel for «nazisme» er påfallende. De tør ikke engang ta ordet i sin munn eller skrive det. I russiske massemedier brukes alltid og med gjennomført konsekvens ordet «fascisme» isteden, uansett om man omtaler Mussolinis Italia, Hitlers Tyskland eller et hvilket som helst annet «fascistisk» regime. Vi har ofte spekulert på hvilken grunn russerne mon kunne ha, eller om det virkelig dreide seg om

et patologisk tilfelle, en slags fobi om man vil. Vi har sett en hel bok på et par-tre hundre sider, som handlet om Hitler og nasjonalsosialismen, men på alle disse sider er ikke ordet nasjonalsosialisme eller «nazisme» nevnt en eneste gang. Forleden dag fant vi plutselig nøkkel til dette tilsynelatende uforklarlige fenomen: Det russiske ordet for «nasjon» heter «natsija». Stakkars russerne.

Overtar marxistene kristendommen?

Våre artikler om marxistenes infiltrering av kristendommen har åpenbart vakt en hel del interesse. Vi bringer derfor idag enda et innlegg omkring samme sak. Det er en av våre faste lesere som har oversendt det, og det har opprinnelig vært gjengitt i det engelske ukebladet R. P. S. News.

«Det gunstigste området for marxistisk infiltrasjonsarbeide er religionen, fordi religiøse mennesker er de mest godtroende. De aksepterer nær sagt hva som helst av hva man måtte fortelle dem, hvis man bare gir det en religiøs form.» (Lenin)

Det virker som om vår tids «moderne» kirke er mindre opptatt av sjælesorg enn å forandre menneskenaturen ved hjelp av en tvangsdirigert raseblanding. Denne oppfatning springer ut fra deres forestilling om at den kristne likhet overfor Gud nødvendigvis må side-stilles med den kommunistiske vranglæren om at alle raser er innbyrdes «like».

Disse venstreorienterte geistlige vil ha oss til å tro at alle mennesker er skapt «like» overfor Gud, at de derfor er født med de samme rettigheter, at en politikk med henblikk på å holde rasene fra hverandre er en fornektelse av det kristne evangelium, og at den følgelig strider mot den universelle broderskapstanke. La oss derfor se litt nærmere på denne myten om rasenes innbyrdes likhet, slik den forkynnes idag av den kristne kirke. Faktum er at hele påstanden blir motsagt på alle kanter og alle måter. Selve skaperverket er et skoleeksempel på ulikhet sprunget ut av en direkte motsetning til grunnprinsippene i både jødisk og kristen religion. Likheter overfor Gud? Hvor i Bibelen finner vi dekninng for denne i høyeste grad

provoserende påstand? Er Gud virkelig blind for menneskenes ulikhet og for de grunnleggende forskjeller han selv har lagt ned i sitt skaperverk? Er det ikke sant at det bare er de døde som er like?

Gud skilte rasene fra hverandre og gjorde dem ulike

Hvis forskjellene mellom menneskegruppene er et resultat av en naturlig utvelgelsesprosess, så må utvalget være Guds eget og resultatet følgelig Guds verk. Hvis rasemessig adskillelse er synd idag, må det ha vært slik alltid — og hvis raseblanding er så riktig som man nu fremholder, hvorfor har da kirkens menn ikke gjort noe med dette tidligere, men ventet til at nettopp marxistene, som er fiender av enhver religion, skulle gå inn for det? Et slikt presteskap er parat til å blande sammen alle de raser Gud har skapt, for på den måten å fremskynde sitt eget tusenårsrike. Og kommunistene støtter selvfølgelig tanken for dermed å fremme sitt eget gudløse utopia. Prestskapet og kommunistene er gått i kompaniskap. I det minste har disse fordums fiender glemt fortiden mens de i fellesskap feirer fremtiden.

For den kristne verden av idag kommer ikke faren indirekte fra kjente kommunister, men fra nedbrytende elementer innen kirken selv. I ren og skjær uvitenhet, av svakhet eller i forræderisk hensikt forkynner disse elementer den kommunistiske lære kamuflert som det kristne evangelium.

Det faktum at kristendommen i Asia og Afrika blir fortrengt av «innfødte» religioner, har ingen sammenheng med kristendommens forfall i Vesten. I det sistnevnte tilfellet er årsaken i alt vesentlig en almindelig mistro til de hevdvunne doktriner, fordi disse er blitt forvrengt av «progressive» prester. Ikke engang Kristus selv er gått fri deres forfalskninger. Det venstrevridde presteskaps kollektivistiske propaganda har forvandlet Kristus til en farget, homoseksuell beatnik.

Gud skapte mennesket i

INSTINKT OG SAMFUNN

Mennesket i etologiens lys

AV OLAV HOAAS

III

Mennesket skapes

Vi har allerede påstått at menneskets stamfedre, på den tid da vår artslinje skilte seg ut fra menneskeapenes stamfedre, det vil si for ca. 15-20 millioner år siden, var små av vekst og hadde søkt sitt livsopphold på bakken. Det er paleontologien som gir oss kunnskap om dette. Denne videnskap studerer livsformens utvikling gjennom de funn som gjøres av tidligere tidaldres dyreliv. Med geologien som hjelpevidenskap kan de tidligere livsformer dateres, og ved hjelp av paleo-klimatologien kan man skaffe seg kunnskap om det naturmiljø disse dyreformer levde under. Paleontologien har i de senere år fremskaffet mye nytt materiale angående menneskeartens tilblivelse gjennom de senere år millioner, et materiale som har revolusjonert oppfatningen av vår arts utviklingsgang. Det er i særlig grad funn fra det østlige Afrika som har øket vår kunnskap, og de undersøkelser som har ført til disse funn knytter seg i særlig grad til den engelske paleontolog Louis S. B. Leakey.

Det som gav menneskelinjen en spesiell utviklingsgang var at den begynte å ernære seg også ved jakt på dyr. Den ble altetende som også bavianen er det. Men for menneskelinjen ble etter hvert jakten den viktigste ernæringsmåten.

På den tid da menneskets sitt bilde. Det «moderne» presteskap forsøker å om-skape Kristus i deres.

Som en avslutning skal vi nevne følgende fakta (av u-tallige) til belysning av og bekreftelse på det ovenfor anførte:

1. Den nu avdøde baptistpresten Martin Luther King fikk sin politiske utdømmelse ved et kommunistisk treningssenter i Tennessee, USA.
2. I Sovjetunionen har man et institutt for «psykopolitikk», som utdanner vestlige prester (både katolske og protestantiske).
3. Kirkenes Verdensråd yter finansiell støtte til kommunistiske negerterrorister, som undergraver de hvite (og kristne) samfunn i Syd-Afrika.

linjen utviklet seg til en ny type rovdyr, må der ha foreligget et sett av grunnleggende instinkter som vi kan få et bilde av ved å studere de små, bakkelevende aper og ved i noen grad å sammenholde dette med den altetende bavian som også er bakkelevende om enn en stor ape. Disse grunninstinkter kalles av de amerikanske antropologer L. Tiger og R. Fox menneskets bio-grammatikk, og de viktigste punkter i denne instinktbasen kan settes opp som følger:

a) Der søkes et lederskap for samfunnsgruppen. Selv hos menneskeapene fant vi en leder i spissen for gruppen. Der er tendens til at lederskapet kan ligge hos en gruppe av hanner som holder sammen. Hos rhesus-ape så vi at der var mindre tendens til å drive vekk fra lederhannenes omgivelser slike unge hanner som er ungene til de ranghøyest plasserte hunner. Samtidig ble slike unge aper lettere anerkjent av lederne i konkurransen om inntreden i ledergruppen. Alt dette tyder på en tendens til at lederskapet kan ligge hos en arvelig gruppe, — hos et slags aristokrati.

b) Ellers er det normalt at alle dyr får stå fritt til å delta i konkurransen om fordeler og lederskap.

c) Det som der konkurreres om er primært status, hvilket vil si akseptert forrett til alle slags fordeler. Tendensen går nemlig mot et rangordnet samfund der individene er plassert på forskjellige trinn i en sosial stige.

d) De ledende hanner holder orden blant hunnene og de unge og de beskytter de unge.

e) Aggresjonsinstinktet er sterkt.

f) Fremmede drives vekk.

Et slikt instinktgrunnlag var det menneskets forløpere hadde da deres linje skilte seg ut fra apenes.

Menneskets utviklingsvei fra dette tidspunkt skisseres av paleontologien slik:

Det lille vesen, som stammet fra trærne, var av bygning dårlig tilpasset livet på bakken. Likevel ble det kjøttetende og søkte fra skogene ut på savannenes store sletteland for å drive sin jakt. I den pliocene tid, fra for 13 millioner år siden til for 3 millioner år siden, ble klimaet stadig tørrere og skogområder skrumpet inn samtidig som sletten ble stadig vegetasjonsfattigere. Eksistenskampen ble derfor stadig hardere og utvelgelsestrykket øket. I kvartærtidens følgende 3 mill. år ble tilpasningskravene av en noe annen type. Nu var det hyp-pige og brå klimaforandringer som satte artenes samfundsgupper på harde prøver.

En teori, først lansert i 1960 av Sir Alester Hardy, går ut på at i uttørknings-tid, den pliocene periode, søkte våre forløpere til havet og utviklet seg der idet de søkte sin føde i grunne havbukter og strandområder.

I dette tilfelle er det i de siste 3 mill. års klimatiske omskiftelser jegerens utvikling først og fremst må søkes. Fra denne tid er funnene rikholdige. Jegeren var beveget og spiste andre dyr. Våpnene, projektiler og redskaper var bearbeidet, og det er nu, med tilvirkningen av redskaper at vi kan tale om en menneskeart.

Den nye livsforms harde krav fordret både modifikasjoner og videreutvikling av det instinktgrunnlag som forelå hos linjen og som vi foran har skissert. De små og langsomme skapninger som var våre forløpere, kunne ikke verne seg mot rovdyr ved flukt. I de tørre klimaperioder var det også liten sjanse til å finne skjul når man jaget på savannene og de tørre slettene. Videre innebar jaktens ernæringsmåte at man måtte angripe eller sulte, og det var ikke små dyr man ernærte seg av. Alt dette gjorde aggresjonen til et instinkt som måtte drives høyt opp. De funn som er gjort av australopithecus, den mennesketype som eksisterte inntil for 600 år siden, viser at samtlige av disse individer fikk en voldsom død. Den intraspesifikke aggre-

(Forts. side 12)

Farene for den kristne verden kommer fra nedbrytende elementer innen kirken....

Beleiringen av Alcazar

En beretning om mot og offervilje under revolusjonen i Spania

En liten styrke fra nasjonalisthæren hadde i tre dager vært beleiret bak murene i fortet Alcazar ved byen Toledo, da kommandanten, oberst José Moscardo, fikk en telefon-oppringning fra «Arbeidermilitsen» utenfor. Datoen var 23. juli 1936. Det som senere skjedde skulle komme til å skrive navnene Alcazar og Moscardo inn i spansk historie med ære. Men først telefon-oppringningen den 23. juli:

En tung avgjørelse

Gjennom lyden av eksploderende granater og hakken-de mitraljører lød den kalde stemmen til kommuniststyrkenes kommandant. Oberst Moscardo fikk vite at hans sønn Luis var tatt til fange og ville bli henrettet om ikke nasjonalistene ga opp. Han fikk ti minutter å kapitulere på. Moscardo ba om å få tale med sin sønn:

— Pappa...

— Hva er det som foregår, gutten min?

— De sier at de vil skvte meg hvis du ikke kapitulere.

— Da må du anbefale din sjel til Gud, rope Viva España og Viva Cristo Rey, og dø som en helt!

— Et stort kyss, pappa.

— Farvel min sønn!

Ti minutter etter ble Luis Moscardo stilt opp mot muren og skutt av Arbeidermilitsen. Han var 16 år gammel og borgerkrigen var brutt ut for fire dager siden.

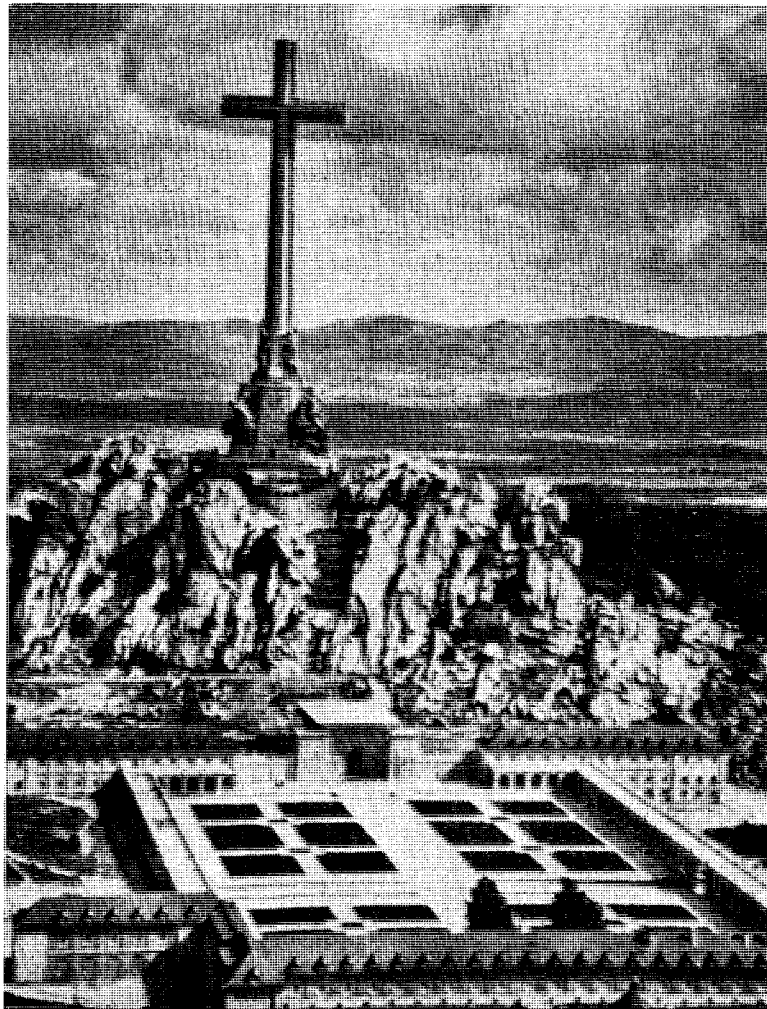
Beleiringen begynner

Drapet på Luis Moscardo oppildnet nasjonalistene. De bestemte seg for å holde Alcazar eller dø i kamp. Men oberst Moscardo hadde ikke en gang full besetning på fortet. De fleste av de regulære soldatene var blitt forflyttet noen uker tidligere. Han hadde nå under sin kommando 1250 soldater og de var ikke forberedt på noen beleiring. Inne i fortet befant det seg også 555 ikke-stridende, hvorav 211 var barn. Ammunisjon var det nok av, men provianten var knapp.

Dag og natt ble fortet beskyttet med granater fra alle hold. Fra luften ble det bombet og antent med bensin. Skarpskyttere bestrøkt fortet og gjorde det livsfarlig å vise seg i et vindu. Påkjenningen for de beleirede var forferdelig. De gikk vakt i skift — seks timer på hver.

«Sin novedad en el Alcazar»

Fiendens artilleri ble holdt under konstant overvåkning gjennom kikkerter. Hver

Valle de los Caidos, de falnes dal, med det storslagne monumentet over borgerkrigens ofre. Vestens siste store kunstneriske frembringelse.

gang kanonene ble bemanet gikk signalet «Søk dekning». Når bombardementet opphørte stormet alle til sine stillinger for å stanse infanteri-angrepet som alltid fulgte. Med et ukuelig heltemot klarte de å holde stand. På festningens høyeste spir valet General Francos rødgylne flagg utfordrende.

Tapene begynte å bli store. Uten bedøvelse drev tre leger og opererte på spreng. Stanken av lik begynte etter kort tid å bli uutholdelig.

Da beleiringen satte inn hadde de hatt proviant for fire dager — nå skjøt de også hestene. Og hver dag ble det samme budskap sendt fra Moscardo til nasjonalistenes hovedkvarter: Sin novedad el Alcazar — Intet nytt på Alcazar.

Unnsetningen er underveis

Patruljer ble sendt ut på jakt etter mat. En skjelden gang fant de noe spiselig som ble gitt til barna. Nå nå begynte også vannmangelen å bli prekær. Vann, som tidligere var blitt betraktet som udrikkelig, måtte nå rasjoneres ut med 8 desiliter til hver pr. dag. Det ble slutt på alt som het vask. I det stekende hete sommer været måtte alt gå til drikkevann.

Fortet var i ferd med å bli skutt i stykker. Rekordene når det gjaldt antall granatnedslag på en dag var 478!

På slutten av den fjerde beleiringsuken fikk forsvarerne av Alcazar nytt håp. Et fly fra nasjonalisthæren fløy lavt inn over fortet og kastet ned en kasse. Kassen inneholdt proviant og et brev fra Franco — en unnsetningsstyrke under ledelse av general Varela var underveis!

Alcazar undermineres

Dagen etter at flyet hadde overbrakt meldingen fra Franco, satte de røde igang en ny plan. Spesialister fra kullfeltene i Asturia var blitt hentet for å bore seg inn under fortet og plassere kolossale sprengladninger under bena på nasjonalistene. Arbeidermilitsen var sikker på en snarlig seier nå. Utenlandske journalister ble invitert fra Madrid for å overvære Alcazars fall.

Da alt var gjort klart for sprengning ble en parlamentar sendt over til oberst Moscardo. Han ble informert om situasjonen og lovet fritt leide om de overga seg. Oberst Moscardo svarte straks: «Vi foretrekker å dø».

Forts. side 11.

«Europeisk nasjonalisme er fremskritt»

Ny bok i den Sorte Serie

Av historiske og stormaktpolitiske årsaker vil den innflytelse høyre-radikalismen til enhver tid utøver i Vest-Tyskland være av spesiell interesse. Idag må vi slå fast at den, etter den nærmest voldsomme fremgangen Det Nasjonaldemokratiske Partiet (NPD) oppnådde i 1960-årene, igjen er en randgruppering på linje med andre systemopposisjonelle bevegelser.

Dertil er den tyske høyre-radikalismes mangel på ideologisk og organisatorisk enhet skjebnesvanger. Ved siden av det dominerende NPD, har vi flere mindre organisasjoner med det militantnasjonalistiske ANR (Aktion Neue Rechte) som den eneste nevneverdige. Endelig finner vi studiegrupper og forlag som arbeider uavhengig av den organiserte nasjonalisme. Ett av disse er Verlag Deutsch-Europäischer Studien i Hamburg, som har knyttet til seg en rekke unge intellektuelle og journalister.

I den Sorte Serie har denne gruppen tidligere utgitt bøkene «Nationalismus heute» (1970) og «Leistungsgemeinschaft» (1971). I år foreligger «Euronäischer Nationalismus ist Fortschritt»* som den tredje i rekken.

Serien innebærer et angrep på legenden om at nasjonalisme er ensbetydende med irrasjonalt sneversyn og svermeri. Medarbeiderne i de tre bøkene har maktet å vise at nasjonalismen i dag mer enn noensinne representerer et overlegent organisasjonsprinsipp for de menneskelige samfunn. I en tid da den biologiske og kulturelle katastrofe — fremvokset av industrialismen — hurtig nærmer seg sin eksplosjon, må vi bringe videre de klare alternativer som foreligger til utviklingen.

Det var klarheten og konsekvensen som gledet meg mest i den siste boken fra Verlag Deutsch-Europäische Studien. De to tidligere bind i serien var noe preget av de storslagne klisjéer som bør forholdes politisk propaganda — dens målgruppe er jo majoriteten. Denne klisjéstil fant vi denne gang bare i Michael Meinrads artikkel «Das Prinzip Notiona-

lismus»; har man lest de tidligere bøkene vil man her finne lite nytt.

Meget verdifull er derimot utredningen til Gerd Waldmann om forholdet mellom adferdsforskning og politikk. Han gir oversikt over hvilke teorier om menneskets natur som nu er gjeldende innenfor adferdsforskning og beslektede fag (etologi, genetikk), og peker på hvordan disse teorier kolliderer med den utbredte «pseudo-demokratiske» lære om de sosiale omgivelers forming av mennesket. De aktuelle naturvitenskaper har vist hvordan biologisk betingede grenser eksisterer for all menneskelig adferd. Men innenfor disse grenser spiller kontrollen fra kultur-mønsteret en viktig rolle som avlastning for individene. Waldmann gir så en skisse av det konkrete innhold i det naturalistiske menneskebildet, særlig inngående diskuterer han begrepene aggresjon og territorialitet. Til slutt klargjør han hva denne innsikten betyr for tysk og europeisk politikk.

Det synes også som om Fritz Joss i sin artikkel om økonomisk nyordning har lyktes i å sette den i sammenheng med de forannevnte teorier. Men som ikke-økonom skal jeg overlate til leserne å bedømme hans forslag til en nasjonalistisk økonomi-modell.

Mest utbytte hadde undertegnede av Hartwig Singers artikkel om den «logiske empirisme», hvor det erkjennelsesteoretiske grunnlag for enhver vitenskap og all menneskelig tenkning overhodet, diskuteres. Singer — som er en representant for de nasjonalistisk-orienterte forskere — forfekter her posisjoner som kan virke provoserende på en gjengs høyre-radikaler, skånselløst viser Singer hva som er uholdbart i gammel-nasjonalistisk tankegang og i samtidens surrogatreligioner.

Boken bør leses av alle som søker rasjonelt fotfeste for sitt emosjonelle opprør mot en syk tid. Dessverre er det ytterst få i kongeriket Norge som i det hele tatt kan forstå, hva saken gjelder.

FIDUS

* «Europäischer Nationalismus ist Fortschritt», pocketbok 132 s.

Ikke lagervare hos Boktjenesten, men vi er behjelpelig med å skaffe den.

Fakta om Rothschild-dynastiet

Få har unngått å høre navnet Rothschild nevnt i en eller annen forbindelse. Det har vel kanskje gjerne dreiet seg om penger, men ofte også om politikk. Hvor mektige Rothschildene er kan vi bare ane, men her bringer vi noen fakta om verdens mektigste jødiske dynasti bygget på opplysninger i magasinet «The Cross and the Flag»

Huset Rothschild ble grunnlagt av Mayer Amschel Bauer. Han var sønn av Amschel Moses Bauer, en bankmann fra Frankfurt am Main. Han sendte sin sønn avgårde for å studere til rabbiner, men Mayer Amschel valgte istedet å gi seg storfinansien i vold. Bare 25 år gammel var han hovedagent for Hesse-Hanau og iferd med å skape seg en liten formue. Han døde 12. desember 1812 og etterlot seg fem sønner og fem døtre.

Grener av Huset Rothschild ble nå etablert i Wien, London, Paris og Neapel i tillegg til Frankfurt. Hver gren hadde en av sønnene som leder. Ganske snart ble tre av grenene lagt ned og virksomheten konsentrert om London og Paris. En mengde agenter ble spredd over hele verden og etter som årene gikk skaffet Huset Rothschild seg umåtelige rikdommer. Særlig skulle utlånsvirksomhet til regjeringer vise seg å være lønnsomme affærer. Ved å gifte seg innen familien ble familieinteressene best bevart og i 1815 ga Østerrike brødrene rett til å bære tittel av baron og deres landeiendommer kunne nå gå i arv.

Det slør av hemmelighet som alltid har omgitt Rothschildene, har gjort det umulig for forskere å avsløre noen sikre tall for deres rikdom, men man vet at det dreier seg om flere milliarder dollar. Det er kjent at de har vært med på å finansiere begge sider i forskjellige krig og at de kontrollerer både utenriks- og innenrikspolitikken i flere land gjennom lån de har ytet de sittende regjeringer.

Rothschildfamiliens over-

hode er Baron Nathaniel Victor Rothschild, kjent som Lord Victor. Lord Victor ble født i London 31. oktober 1910. Han tok eksamen ved Harrow skole i 1932, og avsluttet sin utdannelse ved Trinity College i Cambridge i 1933. I 1933 giftet han seg med Barbara Hutchinson, men ble skilt i 1936. Ekteskapet bar frukter i form av døtrene Sarah og Miranda og sønnen Nathaniel. I 1946 giftet han seg igjen med Teresa G. Mayer, og i dette ekteskapet fikk han døtrene Emma og Victoria og sønnen Amschel. Lord Victor var direktør i British Overseas Airways, formann i et råd for forskning innen landbruket, medlem av et rådgivende organ for BBC og hadde forbindelse med interesser i Shell Oil.

I USA het den første Rothschild som etablerte seg, August Belmont. Hans virkelige navn var Schoenberg. Under borgerkrigen støttet Belmont Nordstatene, mens en annen Rothschild-agent, Judah P. Benjamin, var statssekretær i Svdstatsregjeringen. Belmont skaffet seg enorme rikdommer og giftet seg med datteren til mannen som hadde åpnet Japan for handel med vestlige land, Matthew Perry.

Paul Morris Warburg, en av Rothschilds hemmelige representanter, kom til USA i 1902. Han kjøpte seg inn i «Kuhn Loeb og Company» og ble gitt en lønn på 500.000 dollar i året. Senere ble han den første formannen for Federal Reserve Bank. Han var direktør i rådet for utenlandske forbindelser fra 1921 til 1932. Andre som har arbeidet for Rothschild-dynastiet i USA er, Lazard Fre-

res, et bank-firma ledet av Andre Meyer og Felix Rohatyn.

Blant de Rothschildene som er blitt rammet av tragedier har to begått selvmord. Det er Oscar Rothschild og Nathaniel Charles Rothschild. George Anshelm Rothschild, fra den britiske grenen, døde i et sinnsykeasyl. Baron Maurice Rothschild var stadig involvert i sexskandaler. Han døde i 1957. Henry Rothschild, kjent som familiens playboy, reiste i flere år rundt med sin båt EROS og veltet seg i sex-orgier.

Overhode for den franske gren av familien er, Baron Edouard Alphonse Paul Guy de Rothschild. Baron Guy ble født i Paris i 1909. Han har bl.a. vært en av president de Gaulle's rådgivere, og den nåværende president av Frankrike, Pompidou, var tidligere direktør i Rothschildenes bank i Paris. Han giftet seg i 1937 med Alix Schey de Koromla og fikk i dette ekteskapet sønnen David. I 1957 giftet han seg med Marie-Helene de Zuylen Nyevelt Van de Haar og fikk sønnen Edouard.

Andre Paris-Rothschildere av interesse:

Baron Elie Robert de Rothschild — født i Paris i 1917. Han er partner i «Rothschild Bros. Bankers» og president i «Caisse Israelite de Demarrage Economique». Baron James de Rothschild — født i Paris 1896. Borgermester i Compiègne fra 1935 til 1940, og fra 1945 til 1947.

Baron Phillippe Georges de France Rothschild — født i Paris i 1902. Best kjent som forfatter og motorsport-ident.

Edmond de Rothschild — født i Paris i 1926. Direktør i «Societe d'Invertissement du Nord», embedsmann i Fellesmarkedet, direktør i «Beers Consolidated Mines», president i «the Association for Economic Cooperation France-Israel».

Rothschildene har også giftet seg inn i flere mektige italienske jøde-familier. I 1858 giftet Anshelm Rothschilds datter seg med baron Raymondo Franchetti. Gustav Rothschilds datter giftet seg med Baron Emanuel Leonino i 1896. Samme år giftet James E. Rothschilds datter seg med Baron David Leonino.

Maria Elisabeth:

En drøm og et nødskrik

Der har alltid vært en tilbøyelighet hos menneskene i de nordiske land til å dele seg opp i grupper av engelsk-vennlige og tysk-vennlige. Da det ved et skjebnens spill ble tyskerne som okkuperte Norge istedet for engelskmennene, oppsto naturligvis igjen spørsmålet om man skulle være engelsk- eller tysk-vennlig. Jeg var en av de heldige, som fordi jeg tok Oxford-gruppens budskap om de fire absolutter helt bokstavelig og alvorlig, ikke falt for fristelsen til å forherlige England på Tysklands bekostning. På den annen side er jeg helt overbevist om at hvis engelskmennene, som planlagt var kommet først, så ville det heller ikke ha falt meg inn å forherlige Tyskland på Englands bekostning. Vi var jo gjennom Oxford-gruppens budskap blitt løftet opp på et høyere plan, som skulle gjøre oss istand til i enhver situasjon å beskjefte oss med vår egen synd og ikke andres og å arbeide helt oppriktig i forsoningens tjeneste. Denne innstilling til problemene ville helt naturlig medføre at vi måtte betrakte en eventuell «angriper» eller okkupasjonsmakt som en prøve eller oppgave.

I begynnelsen av den tyske okkupasjon, mens jeg enn levde i illusjonen om at «Gruppens» budskap ville holde, hadde jeg en natt en av disse merkelige drømmer, som synes å være av en annen kvalitet enn de vanlige drømmer vi opplever. Slike drømmer fortøner seg for en som så virkelige at man lever videre i dem i dagevis etterpå. De blir også stående i ens bevissthet som noe der aldri forsvinner. Drømmen jeg hadde var følgende: Jeg syntes jeg var kommet inn i en stor sal full av mennesker og at der på talerstolen sto en mann og talte. Det var et Oxford-møte hvor flere avga sine vitnesbyrd. Den ene etter den annen sto opp og hadde noe på hjertet å meddele til forsamlingen. Idet jeg snudde meg for å se bakover fikk jeg se at der i bakgrunnen av salen, istedet for en vegg, var to kjempestore portierer av tykk, mørk fløyel, som strakte seg fra den ene tverrvegg til den annen. Disse var opphengt på en stang med ringer og var delt i midten, men sluttet tett sammen. Men plutselig ble disse portierer trukket til hver sin side og det viste seg at bak dem var der også en stor foredragssal. I denne salen var der et NS-møte

og på talerstolen sto Quisling.

Som den naturligste ting av verden begynte menneskene i disse to salene å flytte over i hverandre og blande seg sammen slik at alle likesom ble til en stor enhet. Overraskelse, glede og harmoni spredte seg og sto tydelig å lese i alles ansikter. Jeg kan huske hvilken jubel som strømmet gjennom mitt hjerte ved dette syn. Og følgende tanker kom til meg, helt klare og konsise: Hvis Nasjonal Samlings politiske program, som ifølge Quislings mening var et forsøk på å skape et samfunn bygget på lover, som kunne danne et grunnlag for et Guds Rike på jorden, også kunne utfylles av forvandlede mennesker, så var vi i Norge nådd frem til en så stor fullkommenhet som det er mulig ved hjelp av skrupelige menneskers innsats. Da hadde Nasjonal Samlings program, symbolisert ved nøkkelordene Orden — Rettferd — Fred sluttet forbund med kristendommens «fire absolutter».

Cirka et års tid etter at jeg hadde denne merkelige drøm, åpnet jeg en dag vår avis «Fritt Folk» og fikk øye på en kjeller-artikkel, som var undertegnet av en ung mann hvis familie jeg kjente godt. Hele artikkelen var et eneste nødsskrik. Denne unge mannen, som hadde studert til ingeniør i Tyskland, hadde der skrevet en lang artikkel, som bare var fylt med bebreidelser mot foreldre og søsken. Han skrev åpenlyst at hans foreldre tilhørte Oxford-bevegelsen, men at de praktiserte dens budskap slik overfor ham at han var som utstøtt av sitt eget hjem, fordi han fortsatte sitt studium i Tyskland samtidig som han holdt fast ved sitt NS-medlemskap. Det var hans foreldre som i sin tid hadde fått ham interessert i NS-bevegelsen. Quisling hadde ofte vært i deres hjem og foreldre og barn hadde stått sammen om Norges høvd og støttet Nasjonal Samling mot bolsjevismen.

Jeg må si som sant er at ettersom jeg leste det hadde skrevet fikk jeg det ene sjokk etter det annet. Vi hadde jo hørt så mange vitnesbyrd om hvordan «Gruppens» budskap forvandlet hjemmene, forsonet ektefeller, foreldre og barn, om skapte bedriftsledere og gjorde fiendskap til vennskap for livet, osv. Og her skrev altså denne unge man-

(forts. s. 11)

Rothschilder iført pengefyrstenes velkjente mundur.

(Forts. side 10.)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

FOLK OG LAND — ALP

Folk og Land's omtale av Anders Lange og partiet hans, synest å ha skapt «bøljer» blandt leserane. Ein inn-sendar (i nr. 17) har til og med latt seg irritere i den grad at han seier opp bladet!

No har ikkje eg tenkt å levere noko forsvar for Mel-som. Det treng han så visst ikkje. Men denne saka synest meg å ha både ei taktisk og ei ideologisk side som til denne tid ikkje har vore rørt ved. For å ta det taktiske først: Det spørst om ALP vilde havt nokon fordel av det om F. O. L. utan forbehold hadde gått inn for partiet. Vi må hugse på at både «borgarlege» og «sosialistiske» demagogar enno den dag i dag, trass i både Hewins, Hartmann og Instituttet for Internasjonal Rett, framleis driv på med våset om Nasjonal samlings «landssvik». Å vera «fascist» eller «nazist», ja til og med det å ytre nokre truskyldige ord til forsvar for desse store folkerørsle-ne frå 20-30-åra, sjølv det blir framstilt som noko uhelderleg! Det er derfor ikkje utruleg at ei vilkårslaus tilslutning frå «nazibladet» vilde verka som ei belastning for ALP under valgkampen.

Så var det den ideologiske sida. Under den politiske striden har Lange vorte kalla «fascist». Ordet har då vore både brukt og meint som skjellsord. Og som skjellsord vil det sikkert heretter bli brukt om alle — alle! — som set noko inn på å motarbeide «utviklinga» mot den kommunistiske slavestaten. Mussolinis Italia og Hitlers Tyskland var dei første realistiske alternativ til kommunismen. Vår eigen Vidkun Quisling var kanskje enno litt tidlegare ute med idear som seinare er kalla nasjonal-sosialistiske. Men han fekk dessverre ikkje høve til å prøve dem i praksis i fredstid.

Alle desse eg har nemnt, hadde meir og mindre klårt utforma ideologiar. Og skal det nokon gong lykkast å løse marxismen sitt kvelertak på menneskesinnene, så kan det berre skje ved ein ny, kveikjande og byggjande idé. Det går ikkje berre ved å pusse opp det borgarlege demokratiet, som jo var bygd på den liberalistiske tankegangen frå det 18. hundre-året, tankar som no må vera like avlegs som den marxistiske proletarfilosofien frå det 19. Quislings tankar høvrer derimot det tridie år-tusen til, derfor vart han så miskjend av si samtid.

ALP representerar ingen skapande samfunnsidé. Lange sjølv har aldri vore Quisling-mann og heller ikkje nasjonalsosialist. Den spirande nasjonale rørsle, som vi må håpe og tru vil vekse seg stor og sterk og bli til ei virkeleg nasjonal samling i ånd og sanning, må derfor ikkje la seg blande saman med det borgarleg-konservative ALP.

Ei anna sak er, at det i ein gitt situasjon kan vera rett å stemme på ALP. Eg meiner at ein slik situasjon låg føre ved valget i år, og eg stemte sjølv på ALP. Fordi eg meinte det var taktisk rett —, og fordi ALP i Nordland stilte med arkitekt Arne Lindeberg, Mo i Rana, på første plass. Men han kom dessverre ikkje inn på tinget.

Trygve Engen

LEVE ELLER DØ

Herr redaktør.

En biskop skrev: Tiden kaller på kirken. Kirken hørte ikke på denne advarsel.

Men jeg sier Eder: Tiden kaller på mer bruk av sunn fornuft i rikets bestyrelse.

Hva vil det norske folk? Vil det ytterligere utvikle sin tvilsomme industri? Eller vil nordmennene huske på at vi lever ikke av tvilsom valuta, men av mat?

Skulle ikke disse mer eller mindre analfabetiske stortingsmenn nu ta standpunkt til om nasjonen skal leve eller dø?

A. L., Oslo

OM LØNSSKRAV OG PRISSTIGNING

Er det et samspill mellom de såkalte borgerlige aviser om best mulig å skjule de virkelige forhold? Det etterfølgende er en av de mange ting de ikke har funnet å kunne offentliggjøre.

For alle, som eier evnen til å forstå dette med årsak og virkning har det vært klart at når lønningene blir pålagt må også det produserte bli dyrere. Så også når det gjelder betjening, servering og andre tjenester. Handel og kontor fikk nylig pålagt lønningene sine. Straks måtte de forretningsdrivende søke om å få legge på varenene. Forruten at betjeningen fikk pålegg skulle de også ha lørdagsfri. Altså kor-test mulig arbeidstid og størst mulig betaling. Får de ikke dette, truer de med streik. Det gjør alle. Det er disse som er blitt de øverste i landet som kan diktere alle de andre i samfunnet. Og

(Forts. fra s. 9)

Fakta om Rothschild-dynastiet

Den rikeste og mest innflytelsesrike familie i Asia, ble i 1887 knyttet til Rothschildene ved giftemålet mellom Sir A. E. Sassoon og datteren til Baron Gustav de Rothschild.

Den ikke ukjente Cecil Rhodes, ble av Rothschildene økonomisk støttet slik at han kunne erverve «De Beers Consolidated Mines». Rothschildene beholdt også en stor del av interessene i diamant-gruvene, og idag dirigerer dette firma også mesteparten av den sør-afrikanske pressen. Da Cecil Rhodes døde, overlot han sin formue til Rothschildene. På denne måten fikk Rothschildene utviklingsrett til 50 000 engelske kvadratmil i Canada. Et nesten fullstendig monopol på uran-forekomstene var en av gevinstene.

Rothschildene har lenge vært interessert i Zionismen. En mengde kjente byggverk, fond og industri-

viser denne måleren deres en strek høyere er det enten å søke pålegg eller føre det over på staten slik at vi andre skal bære byrdene for at de kan få mest mulig å leve av.

Dette med streik er i orden når det er arbeiderne som forlanger det og gjør alt for at den skal bli mest mulig effektiv. At de ikke tar hensyn til andre arbeider er noe alle vet. Det hender at en streik rammer andre bedrifter som ikke er i streik, det være seg i landet som i utlandet. Vi har da opplevet det da de skulle streike i England. Streikene er en så hensynsløs gjerning at en skulle tro at noen ville ha reagert endog innen de fagorganiserte. Men det skjer ikke. Hvilket skral ville det ikke ha vært om «kapitalistene» hadde begått denne slags inngrep i samfunnsforholdene?

Slik de driver det, drev ikke en gang adelen, den som hadde størst interesser av at de underordnede var i den stand at de kunne yde noe. Den nye adel tar intet hensyn. Skitt i hvorledes de andre har det. La de betale bare vi får den betaling vi vil ha frivillig eller ved trussel om streik. Og kan en ikke legge på de varer som blir fordyret er det bare å føre det over på staten og la skattyderne betale. For en hensynsløshet og råskap. Det er bare synd at de selv en gang får svi for det.

Bjell

Baron Moritz Rothschild på kostymefest.

utbygginger i staten Israel er finansiert av Rothschild-familiens forskjellige gren-

er. Gjennom inngifte eller finansielle transaksjoner, er Rothschildene nær knyttet til mektige finansimperier som, Kuhn Loeb & Co., Lehman Brothers, Segman banking interests og forskjellige andre. Ingen av disse super-kapitalistiske bank-imperier har noen gang blitt kjent for å motvirke en naturlig fiende som kommunismen. De er kjent for sin enorme innflydelse på regjeringer over hele verden, og det er liten tvil om at de ville kunne knuse verdenskommunismen uten alt for store anstrengelser. Derimot er agenter fra Rothschildene kjent for sin aktive støtte og finansielle hjelp til den røde siden under bolsjevik-revolusjonen i Russland!

Da Trotsky (Bronstein), rømte til USA i 1934, var det i forkledning av å være ansatt i Rothschildenes bank i Paris. Flukten ble fulgt opp av to hemmelige møter i Frankrike: En i 1933 med Litvinov, Trotsky, Baron Rothschild og Raymond Moley, — og i mai 1934 mellom Litvinov, Bernard Baruch, Trotsky og Baron Maurice de Rothschild.

De eneste private personer som fikk noe tilbake av det tsjekkiske kommunistparti etter beslagleggingen av all privat eiendom, var Rothschildene. Beløpet skulle dreie seg om rundt en million pund.

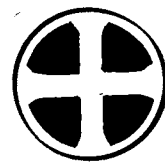
Etter den annen verdenskrig hadde amerikanerne i sin varetakt kunst-verdier til flere millioner dollars som var gjenerobret fra tyskerne. Da eksperter ble satt i sving med å oppspore eierne, ble det raskt oppklart at over 50 prosent av verdigjenstandene tilhørte Rothschildene. Og de ble straks returnert. Bolsjevik-revolusjonen ble

som nevnt finansiert av noen av verdens mektigste og rikeste menn. Menn av familien Rothschild, Rockefeller, Schiff, Warburg, Morgan, Harriman og Milner — hadde tydeligvis intet å frykte fra kommunismen selv om denne ideologiske eksistens bygger på prinsippet om å frarøve nettopp slike kapitalister deres makt. Det er da bare logisk å gå ut ifra, at hvis de finansierte den internasjonale kommunisme og ikke frykter den, da må dette forklares med at de kontrollerer den! Husk at i minst 150 år har Rothschildenes og deres allierte fulgt den samme strategi: De har alltid kontrollert begge sidene i en konflikt!

Rothschildenes totale rikdom er kjent bare av dem selv, men man vet det må dreie seg om mange, mange milliarder dollar. De omgås bare de høyeste sosiale og finansielle kretser. Da kong Edward av England abdiserte, flyttet han inn i et slott nær Wien kalt «Schlossenzesfeld» — eiet av Eugene von Rothschild. Edward og hans kone, Wally Simpson, bodde der etter at de var gift, og var senere hyppige gjester hos Rothschild.

Og alltid når noen forsøker å avdekke noen av de operasjoner og transaksjoner som er blitt foretatt av Rothschildene, så har Rothschildene vanligvis kommet godt fra det ved å starte opp anklager om antisemittisme. For ingen har vel mer enn de jødiske forretningsmenn tjent på og suksessfullt operert i ly av antisemittismen. Tro om de ikke kan kontrollere også denne?

I det overstående utdrag fra «The Cross and the Flag», er opplysningene tilveiebragt av den amerikanske studenten Frank A. Capell.

DAGEN TILL ÄRA

Den 9. nov. fyller med.dr. JON THUNBERG, Grästorp, 70 år.

— Dr. T. är en herre av det gamla gardet, som på sin tid tillhörde kretsen kring det fosterländska «Vidi».

Den 22. dec. fyller div.-arbetaren HERMAN PETTERSON, Sjöbo, Malexander, Boxholm 80 år.

— Petterson är en äkta nordisk kämpe, som högaktas för sin nationella kamp även på ålderns höst.

(Forts. fra s. 9)

En drøm og et nød...

nen og fortalte at Oxford-gruppen var blitt en **ulykke** for hans familieforhold. Den hadde splittet og sådd hat hvor der før var kjærlighet og forståelse. Artikkelen sluttet på følgende måte: «Kjære Mor, Far og søsken, kom tilbake til meg, slutt fred med meg, og la meg få komme hjem som før.» Og under artikkelen sto hans fulle navn.

På ett eller annet vis fikk jeg tak i hans adresse i Tyskland og skyndte meg å skrive til ham: «Kjære Dem, hvordan kan De angripe Deres foreldre og familie under fullt navn i en offentlig avis? De må prøve å forsone Dem med Deres kjære. De må skrive og be om tilgivelse for dette, selv om det er begått urett imot Dem. Jeg kjenner jo Deres foreldre og vet hvilke prektige mennesker de er, og jeg kan føle med begge parter, fordi jeg både er et gammelt medlem av Oxford-gruppen og dessuten står i Nasjonal Samling.»

I min naivitet forsvarte jeg altså Oxford-gruppen og sa at han måtte ta feil i det han skrev. Jeg hadde dengang ennå ikke selv opplevet i virkelig store dimensjoner hvor absolutt og totalt den ville komme til å svikte i praksis de høye kristne idealer den hadde forkynt og var gått inn for. Kort tid etter fikk jeg imidlertid svar fra den unge mann, hvori han vennlig takket meg for brevet og fortalte at han hadde skrevet til sine foreldre og fått en forsoning istand. «Men», skrev han, «De er et godt og ærlig medlem av Oxford-gruppen, dog ellers svikter gruppens medlemmer på de viktigste punkter i denne tid.»

Så gikk der noen måneder og igjen kom det et brev fra ham. Tyskland var i mellomtiden kommet i krig med Russland, og han fortalte at han hadde meldt seg som frivillig til Østfronten. «Jeg vet at det vil bli et forferdelig sjokk for min Far,» skrev han, «for han har alltid håpet på at jeg ville ende med å gå inn i hans forretning, men for min Mor, som selv er officersdatter, vil det sikkert ikke falle så vanskelig å forstå. Kan ikke De, kjære Frue, som venn av mine foreldre skrive til dem og forsøke å forklare dem hvorfor jeg måtte gjøre dette?»

Det var imidlertid kommet til et nytt brudd mellom ham og de der hjemme ved denne hans siste beslutning. Og det var umulig for meg å

søke noen kontakt med hans foreldre på det tidspunkt da jeg fikk hans siste brev, fordi utfrysingen fra gruppefolk overfor oss som ikke hadde sløffet «absoluttene» i forholdet til Nasjonal Samling og okkupasjonsmakten forlenget var blitt et sørgelig faktum. Men så kom der etter en tid det triste budskap at den unge mannen var falt for sitt fedreland og for Europa et eller annet sted på de russiske stepper. Da syntes jeg tiden var inne for meg til å skrive til hans foreldre og fortelle dem om hele korrespondansen, som jeg hadde ført med gutten deres og som de intet kjente til. Og så avsluttet jeg brevet med å overbringe hans siste hilsen gjennom meg.

Det kom aldri noe svar på mitt brev. Selv ikke ansikt til ansikt med døden, ble de annerledes. «Den absolutte kjærlighet var blitt forvandlet til det absolutte hat.

Det gikk naturligvis mange og lange år etter den tyske kapitulasjon før jeg fikk eller søkte kontakt med Oxford-gruppen.

De dype sår den hadde gitt meg både under og etter krigen var så smått begynt å gro, da jeg under et opphold i Oslo et stykke ut i 50-årene fikk se i hovedstadens aviser at et større utenlandsk «team» av MRA (Oxford-gruppens nye navn) skulle gi forestillinger i teatrene i Oslo. Ja, så ruslet vi da et par stykker ned til Folketeateret, hvor vi forøvrig ble henvist til et mindre lokale, for å høre og se ett av disse meget omtalte skuespill. Og jeg må si at det ga et lite støkk i hjertet da jeg igjen satt side om side med mine gamle kristne venner, som tidligere hadde forkastet en. Teamet som opptrådte besto av mange forskjellige nasjonaliteter, så som negerkvinner fra Afrika, franskmenn, englendere, tyskere, indere, japanere, hollendere og skandinaver etc.

Så begynte da vitnesbyrdene fra hver enkelt nasjon

og jeg tenkte «Gud skje takk», her er de alle representert. Så er vi da tilbake igjen der hvor vi begynte: En for alle og alle for en. Men, dessverre — Kun representanter fra to nasjoner i verden sto opp og kom med en syndsbekjennelse — men ikke for seg selv og sine personlige synder, slik som skikken var i gamle dage. Nei, det hele var begrenset til en stakkars tysker, som bekjente sitt fedrelands krigsskyld overfor de allierte og så en japaner som på sitt lands vegne lret av seg omtrent den samme lekse. Ikke så underlig at vi gikk bedrøvet hjem.

Så da det var gått noen år, mens jeg oppholdt meg i København, ble jeg av en norsk venninde igjen inviteret til et MRA-skuespill. Denne gang var det et ungdoms-team som opptrådte og jeg følte meg omtrent likeså rørt som forrige gang. De fleste av de opptredende var skandinaver og blandt disse kjente jeg igjen flere av de voksne barna til mine gamle oxford-venner.

Det skal sies med sannhet at begge skuespill var gripende og meget godt spilt og heldigvis uten noen politiske hipp. Men — etter forestillingen, da de unge sto frem og presenterte seg enkeltvis, så var de der igjen. Den mest sympatiske unge nordmann av dem alle kom da med følgende uttalelse: «Og min far var en av stifterne av Heimefronten.»

Jeg våger å spørre: Hvor kommer Jesus Kristus inn i alt dette? Tror virkelig MRA-medlemmene at man kan bruke et slikt visittkort overfor Vår Herre den dagen man banker på himmelens port? Her på jorden ser det ut som tre fjerdedeler av menneskeheten, dessverre med de kristne også innbattet, mener seg nødtvinget til ved enhver anledning å demonstrere at de var og er på «den rette siden».

Jeg tviler ikke på at de mennesker som tilhører MRA fremdeles kan føre sine medmennesker til Kristus. Men — de vil først få sin fulle slagkraft tilbake for sin høye misjon den dag de vender tilbake til sitt opprinnelige utgangspunkt fra før siste verdenskrig, slik det kanskje best kan uttrykkes ved den sang vi dengang alle var med på å synge: «Broer fra land til land...»

Og da kunne kanskje denne min drøm fra tidligere tider gå i oppfyllelse.

(Forts. fra side 8)

Beleiringen av Alcazar

Som et siste ønske ble en prest sendt inn i Alcazar. Han døpte to barn som var født under beleiringen og holdt messe og nattverd. Så gjorde nasjonalistene seg klare for sluttstriden. Dag-havende offiser satte en tykk strek i protokollen og skrev: «Da alt som var i menneskelig makt nå er gjort, anbefaler vi våre sjeler til Herren».

Sluttstriden

På den sekstiende dag av beleiringen, klokken 06.31 den 18. desember, ble Alcazar sprengt i luften. Man kunne høre brakket i en omkrets av 65 kilometer. Et stykke av gesimsen på nærmere et tonn ble kastet over 300 meter vekk! Meldingen om at Alcazar var falt gikk ut over verden.

Kommunist-styrkene strømmet inn i ruinene fra to sider, men ble til sin overraskelse møtt av en fast disiplinert forsvarslinje på toppen av ruinhaugen. Nasjonalistene gikk på, skulder ved skulder, og med den ukuelige oberst Moscardo i teten. Arbeidermilitsen ble ennå engang kastet tilbake.

Nå fulgte en hensvnsløs kamp mot den håndfull

menn som var tilbake i ruinene i Alcazar. De hadde ikke proviant og lite ammunisjon, og den 27. desember så det ut til at nasjonalistene skulle bli nødt til å overgi seg til fienden. Men i dette øyeblikk oppdaget vaktpostene at en hær nærmet seg i rask marsj. I spissen valet det rød-gule flagget — det var genral Varelans menn!

Arbeidermilitsen grep flukten og fra toppen av ruinhaugen så general Varela hvordan en skikkelse hilste med falangens flagg. Beleiringen av Alcazar var over.

I 70 dager hadde beleiringen vart. Over 12 000 granater var skutt mot fortet, foruten utallige bomber. 82 mann ble funnet drept, 50 var såret og ytterligere 87 var savnet — antagelig sprengt til atomer den 18. desember.

Beleiringen av Alcazar, og det mot og den offervillie som ble utvist der, ble stående som et eksempel for Francos nasjonalisthær i den fortsatte kamp. Den kamp som endte med at Franco tok makten og stabiliserte det urolige Spanias politiske liv.

(forts. fra side 5)

Menneskeskapingen

sand og jord og måket i en ause fra hver sin sekk annen-hver gang. De la veldig mye arbeid inne i hodene for de skulle tenke sjølstendig. De ble også laget altetende så de kunne klare seg under alle forhold. Til sist podet de **fril vilje**. En ting var et problem. «Tenk om de tar makta fra oss», sa den Gode, «men vi får montere inn **Balansesprippet**; det samme som jeg brukte da jeg skapte bakteriene. Det går ut på at hvert vesen eller stoff produserer et stoff som dreper det hvis produksjonen fortsetter. Så hvis disse skapningene forsøpler seg legemlig eller åndelig, og bruker mere enn de har bruk for, vil de tilintetgjøre seg sjøl.»

«En ting må vi ikke glemme: **FANTASI**» Så puttet de inn tankelameller for økonomi, filosofi, psykologi, religion, politikk og andre fantasiprodukter. Dessuten fikk de evnen til å bløffe og

beundre det naturlige. Det kalte de for kunst; tegning, bildemaling, forming, lyd-kunst (musikk).

Da de hadde blåst liv i skapningene sine, og så de to gå bortover stranden i solnedgangen hånd i hånd, var det ikke fritt for at de var stolte over arbeidet sitt.

Så åt de aftensmaten sin og gikk hver til sin bolig.

Buscador de Verdad

TILL DET TYSTA LEDET

KISS KOCH, maka till Ledaren för Danmarks National-Socialistiska Arbetarparti, Sven Salicath har ingått i det tysta ledet. — Kiss tillhörde kvinnan av den äkta nordiska stammen, som trofast arbetat efter kriget för sanningens säger i Norden.

Hennes minne lever ärat och aktat!

S. LUNDEHALL

(forts. fra side 7)

INSTINKT OG SAMFUNN

sjon var altså like stor. Mennesker drepte til og med mennesker. Det eldste funn som er gjort av homo sapiens, den nuværende menneskeart, som stammer fra nærheten av Budapest og som har en alder av 350 000 år, viser at det angjeldende individ er blitt drept, og av et våpen som ble funnet samtidig.

Det var bare jakt i et samarbeidende lag som kunne gjøre det mulig for de små vesener som i beste fall var utstyrt med kastevåpen, å nedlegge store dyr. Man måtte drive byttet mot et bakhold eller ringe det inn. Samtidig var det bare de hurtigste av samfunnsgruppen som kunne delta i dette. Jakten ble derfor en oppgave for hannene. Hunnene med unger måtte etterlates på faste steder slik at de kunne finnes igjen når hannene kom tilbake med byttet. Et bytte som ble etterlatt for en stund, ville fort bli spist av rovdyr eller åtsel. Med korte mellomrum måtte maten bringes til hunner og unger, og jegerne kunne derfor ikke streife lenger ut fra boplassen enn at dette lot seg gjøre. Denne tidsfaktoren satte grenser for jaktmarkenes størrelse, og den satte også grenser for samfunnsgruppens størrelse. For når jaktmarken ble liten, måtte også det samfunn være lite som den skulle holde liv i. Funnmateriale tyder på at jegersamfundet bestod av 50-70 individer.

Når jaktmarken slik ble liten, var det også tvingende nødvendig at alt vilt der ble reservert for det egne samfund. Fremmede måtte derfor ikke tolereres.

Disse forhold øket territorieinstinktet hos mennesket. Det ble instinkt å binde seg til et territorium og å forsvare dette mot fremmede i samlet flokk. Jegerlaget som streift ut mot jaktmarkens grenser, ble derfor også en krigerflokk. Menneskesamfundet ble altså en biologisk nasjon.

Som vi påpekte i avsnittet om nasjonen (kap. 2) er felles territorieforsvar det biologiske utgangspunkt for utviklingen av moralinstinktene. Den gruppe som står sammen om å forsvare sine grenser, preges innad av samhold, vennskap og gjensidig hjelp. Der er også en direkte overenstemmelse mellom styrken av fremmedhatet, xenofobien, og den gjensidige kjærlighet innad i samfundet.

Konrad Lorentz uttaler:

«Personlig binding og individuelt vennskap finner vi bare hos dyr der den intraspesifikke aggresjon er høyt utviklet — ja, dette båndet er desto fastere jo mer aggresiv vedkommende dyreart er.»

Vi fant at aggresjonsinstinktet ble høyt utviklet hos mennesket. Vi må også anta en meget stor grad av trofasthet og solidaritet i instinktene hos mennesket i dets naturlige samfundsform.

Vi hørte også at det samfund som forsvarer grenser, har den mildeste form for rangorden. I menneskets instinktutvikling må vi derfor anta at tilbøyeligheten til ulikhet i rettigheter mellom medlemmene i den lille gruppe ble avsvakket uten at rangordenen kunne forsvinne helt. Det gjør den nemlig bare av og til innenfor en hjord eller en stim. På jakten måtte der være ledere som kunne ta hurtige avgjørelser og som kunne forestå delingen av byttet mellom de enkelte familier — for der ble også utviklet instinkt til familiedannelse.

I alle primatsamfund finner vi en sterk binding mellom hunnen og hennes unger. Vi så det i forbindelse med både chimpanse og rhesusapen. Dette båndet varer lenger jo lenger tid ungene trenger for å modnes. Hos mennesket tar modningen aller lengst tid. Ser vi på menneskets hjerne, kan det påvises at den ikke er helt ferdig utviklet før i 25 års alder. Vi må derfor vente en sterk og langvarig binding mellom mor og barn hos menneskearten.

Hos mennesket må vi videre anta at en hann ble instinktivt bundet til mor-barn gruppen. Etologien viser nemlig at slik binding av én hann til én hunn med unger, parbindingen, skjer hos arter hvor ungene ikke er i stand til å ta vare på seg selv, hvor ungene videre blir oppfôdd på et fast sted, hi, rede og lignende, og hvor videre strevet med å skaffe mat til ungene er for stort for ett dyr alene. Alle disse forhold gjaldt også for den oppstående menneskeart. Da mennesket trengte kjøtt som mat, og da dette ble skaffet tilveie av hannene, ble slik parbinding særlig nødvendig. Familien ble nedlagt i menneskets instinktutrustning.

Som svar på familiens behov for et eget område, ble eiendomsinstinktet til. Nød-

vendigheten av at hannene dro ut på jakt og at hunnene samtidig tok vare på avkommet, innvarslet arbeidsdelingen som instinktivt fenomen hos mennesket. Å nedlegge bytte og bringe det til boplassen var mannens første arbeide, å passe avkommet og å samle røtter, bær og frukt idet arten var altetende, var kvinnens opprinnelige sysler. Tilvirkningen av våpen var lenge menneskeartens vesentlige særtrekk. Det er rimelig å anta at dette skapte spesialisering blandt mennene slik at der også ble en håndverkergruppe i jegersamfundet. Trolig gav dette også opphavet til en bytteøkonomi som også har gått inn i instinktutrustningen hos mennesket. Håndverkeren kunne bytte tilvirkede våpen mot deler av jegerens nedlagte dyr.

Nødvendigheten av at jegerne vendte tilbake til hunner og unger med byttet, øket menneskeartens solidaritetsinstinkter overfor familie og gruppe. Eksistenskampen og det naturlige utvalg ville føre til at de grupper hvor tilbøyeligheten hos jegerne til å vende regelmessig tilbake var størst, også ville overleve lettest. Andre grupper gikk til grunne, og de som ble igjen, ville i økende grad bli preget av samhold og forpliktelse. Et lignende utvalg av de best skikkede grupper ville naturen foreta på grunnlag av evnen til å produsere gode våpen. For taktikk og våpen måtte gjøre opp for det arten manglet i hurtighet og styrke og i farlige tenner og klør. Det naturlige utvalg begünstiget i denne sammenheng utviklingen av et organ, nemlig hjernen. Den adferd som bestod i å jage i lag og i å tilvirke våpen, førte til organforandringer. For ca. 400 000 år siden hadde menneskearten en hjerne av samme størrelse som det moderne menneske. Homo sapiens var skapt.

Før vi går videre med å skildre menneskets instinktive natur, må vi undersøke om der var noe ved det nylig forøkede organ, hjernen, som kunne bevirke at instinktene ble satt til side, redusert eller dempet. Har det faktum at menneskearten har den lengst utviklede nyhjerne gjort at mennesket i mindre grad enn andre arter er et instinktvesen?

I neste nummer:
IV. Instinkt eller tanke.

(forts. fra side 6)

Nei, slik var det

Adolf hin stortyske i et mer uformelt øyeblikk.

hånd om det. Jeg vet at De ofte har skjelt og smelt over mine bilder, og også dette — men det hadde jo en annen grunn.

Jeg så sikkert riktig forbausset på Hitler, for han sa forklarende: «De vet at ved hvert skifte av kvarter som ikke bare dreiet seg om en enkelt dag, måtte dette bildet med. Deres skjelling og smelling over det ble meldt meg for lenge siden.» Nå husket jeg de store og ruvende kasser som ikke skulle med i transportmaskinene, men stod i gangen i Führermaskinen. Jeg visste også at Hitler stilte opp malerier som han skaffet seg for å betrakte dem i de få friminnuttene. Ved en større reise ble nettopp også bildene pakket inn. «Grosse Fritz» inntok vel en særstilling, for det syntes — som jeg nå fikk vite — alltid å ha vært med. Jeg skildret for Hitler hvorledes gjester ofte hadde bragt sin uvilje til uttrykk når de på vei til sin plass eller til toalettet først måtte skyve kassene til side for å kunne smygge seg forbi. Jeg hadde selv brummet med av en annen grunn, nemlig fordi kassene etter min oppfatning unødig hadde skjennet vårt vakre kabinrum. Hitler klarte nok en gang å få frem et lite smil: «Ja, det er iorden, Baur.»

«Jeg har ennå to oppdrag for Dem, Baur. Jeg gjør Dem ansvarlig for brenningen av likene til min hustru og meg selv. Forøvrig har jeg bestemt Dönitz til min efterfølger. Bormann har en rekke oppdrag fra meg som han skal overbringe Dönitz. Se til å komme Dem ut herfra! Det er meget viktig at Bormann når Dönitz.» Så tok Hitler avskjed med meg med et fast håndtrykk, hvorefter han vendte seg til

oberst Betz og tog avskjed fra ham med noen takkens ord.

Da jeg skulle forlate rummet kom Hitler etter meg, grep meg med begge hender og sa: «Baur, man burde sette på min gravsten 'Han var offer for sine generaler!'» På mine innvendinger erklærte han: «Baur, De vet ikke så meget, De vil ennå få vite meget som vil forundre Dem.» År senere har jeg blitt meg bevisst disse Hitlers siste ord da jeg måtte være sammen med generaler som tilhørte den proresentsats som efter å være blitt tatt til fange på midtavsnittet i 1944 stillet seg til forføyning for russerne og oppfordret våre soldater ved fronten til å kaste sine våpen og løpe over.»

★

Så langt Hans Baur, som forøvrig fulgte Bormann under utbruddsforsøket fra bunkeren, og som forlengst har slått fast det som nu endelig er blitt offisielt akseptert, at Bormann mistet livet under forsøket. Selv ble Baur såret og kom i russisk fangenskap. Det var vel her han traff de generalene han skriver om.

Baurs bok, som nylig kom i ny utgave, kan forøvrig skaffes gjennom vår boktjeneste. Det er en interessant bok, som mange vil ha stor glede av å lese. For her er det altså tale om personlige opplevelser og ikke fantasier skapt et kvart århundre etterpå med sikte på å tekkes seierherrene og «de omvendte».

Og når det er spørsmål om en virkelig Hitlerbiografi, så vil vi påny minne om Erich Kerns store trebinds verk. Også det skaffer Boktjenesten.

Siegfried.

å øke løssalget på, noe som antagelig er Oskar Hasselknippes og hans med«ansvarlige» redaktørers håp. En får tro at et slikt ondsinnet håp blir gjort til skamme av det norske folks anstendighetsfølelse, dets kunnskaper og dets instinkt for selvoppholdelse.

For det første ble Quisling-saken ført på en utilbørlig måte. Den presiderende dommer, Erik Solem, hadde et «hat til nazister og andre quislinger (som) var nesten primitivt.» (H. O. Christophersen fra «Kretsen» i Aftenposten 2.1.70). Og som dr. Paul Hayes (Oxford) har skrevet: «Den norske regjering umuliggjorde en fair rettergang mot Quisling ved å tillate slike kontroversielle personer som for eksempel Paal Berg, å ta del i domfellelsen av deres tidligere fiende.» Selv Quislings forsvarsadvokat, Henrik Bergh, fortalte Expressen (6/8.45) at han «alltid hadde vært jøssing.»

Trygve de Langes kilde-materiale er like lite objektivt. Aftenposten trykket og medsendte Quislings Fritt Folk i april 1940 og trykket Deutsche Zeitung in Norwegen inntil 7. mai 1945, da jeg så siste utgave komme fra pressen. Derfor måtte Aftenposten «ro, ro, ro» under «befrielsen» for å unngå rettsforfølgning, og betale et betydelig beløp for å hjelpe stansede aviser til å livne til igjen. En slik avis kunne ikke være objektiv under omstendighetene i 1945. Legg merke til dets ondsinnede beskrivelse av Quisling da han halvt utsultet på 700-800 kalorier pr. dag hadde gått ned 20-25 kg. Nå er VG stallkamerat av Aftenposten og organ for den tidligere Hiemnefront.

Forevigelsen av slike lumske fordommer er da skadelig nok i og for seg. Verre enda er imidlertid den totale ignorering av 28 års akademisk kritikk av «rettsoppjøret» (Professor Jon Skeie, dr. Johan Scharrfenberg etc.) og 9 bøker om Quisling siden 1959*), samt også Løberg-saken (1959).

(R.H.).

Behovet for krigspropaganda er forlenget forbi. De påståtte forbrytere har sonet for deres «krigsforbrytelser». Tiden for «borgerkrig», hat og hevn er over — eller burde være det. «Norge er et rike — vi skal bli et folk», som Quisling sluttet sitt program. Disse ord er like meget på sin plass idag

*) De ni bøker er S. Hartmann 1959, L. Unstad 1964, R. Hewins 1965, B. Vogt 1966, Andenæs, Riste, Skodvin 1966, Langfeldt 1969, P. Hayes 1972, H-D Looock 1972 og D. Littlejohn 1972.

(forts. fra side 1)

Norge og «den tredje...

som de var for 40 år siden kommende januar.

Likevel skal vi nå få den russisk-norske propaganda-film «Oktober 44»**) (Aftenposten 10/5.73), statsstøttet med et beløp av 500.000 n. kroner og det som svarer til 8 eller 9 millioner n. kroner i rubler. Den skal konsentrere seg om de 2.000 nordmenn som søkte tilflukt i en grube i nærheten av Kirkenes og manuskriptet måtte godkjennes av Leninfilm i Leninograd, hvor størsteparten av scenene vil bli spilt inn.

De evakuerte «levde noen måneder i konstant frykt for at gruben skulle gå i luften», blir vi fortalt. Og «De kom ut under befrielsen av Kirkenes og ble møtt av sovjetiske og norske soldater.»

Skal vi også bli fortalt at Kirkenes og Vadsø ble ødelagt av det sovjetiske flyvåpen? At den røde hær nådde frem til kirkenes fordi finnene fordrev tyskerne fra Lappland (mens russerne ikke gjorde noe) og mistet 800 mann i en 3 måneders blodig kampanje i oktober-desember 1944?

Skal vi bli fortalt at oberst Arne Dahls 280 mann sterke «Force 138» fra Skottland først ble nektet adgang til Finnmark av russerne, så ble «inngjerdet», dernest forsinket i en måned — og hele tiden sto under kommando av generaløyntant Scharbakov fra den karelske hær? (Thor Heyerdahl ble faktisk sendt tilbake til England av russerne). Se general Sir Andrew Thornes «Report on the Liberation of Norway» og Bernt Balchens «Come North with me».

Og skal vi bli fortalt om Jonas Lies evakueringsargumenter eller om Sovjets jursidiksjon over Nord-Norge, nesten til Hammerfest, opp til den røde hærs avreise 25.9.45, etter å ha brukt utallige telegrafstolper til brensel? Eller om russernes trusel (til Balchen) om å okkupere Narvik? Eller om gjen-tatte diplomatiske anstrengelser fra Sovjets side for å sikre territorier i Nord-Norge og Svalbard?

Jeg frykter for at det vil ligge hinsides filmregisøren Knut Andersens og manuskriptforfatteren Sigbjørn Hølmekbakks makt å få med noen slike historiske realiteter i deres russiske

**) Filmen «Oktober 44» (Aftenposten 10.5.73) har siden blitt kalt «Under en steinhimmel» (Aftenposten 2.11. og 5.11.73)

handel. Vi kan vente en beretning om norsk og russisk heltemot i kontrast til «nazi»-brutalitet, mere krigspropaganda, med sikte på å undergrave norsk troskap mot NATO og å fremme sovjet-infiltrasjon av det norske samfunn.

I tillegg til dette har Riksteateret til hensikt å oppføre et innrømmet propagandistisk skuespill om «Menstadslaget» i 1932 da Quisling var forsvarsminister og spilte en avgjørende rolle. (Aftenposten 3.11.73).

Dramatikeren Asbjørn Toms sier: «LO feirer sitt 75 års-jubileum neste år — Jeg valgte å skrive ut fra arbeiderens synspunkt — Fascismen dukket opp over hele Europa — Og Anders Lange var sekretær i Fedrelandslaget — Men sikkert er det at de sosialistiske ideer fikk større gjennomslagskraft etter Menstadslaget — Det er jo nettopp arbeiderbevegelsens kamp som har ført oss fremover», etc.

I virkeligheten var Menstadslaget et skritt langs veien til Norges ulykke «9. april» under Arbeiderpartiets statsminister Johan Nygaardsvold.

8. juni marsjerte 1000 arbeidere, væpnet med hjemmelagde våpen på fabrikkområdet til saltpeterfabrikken til Norges største industrikonsern, Norsk Hydro, under en lock out da 30 arbeidere brøt sin avtale. Politiet ble overmannet og demonstrantene marsjerte vekk med politiluer på sine røde flagg. Quisling fryktet for at opprørerne ville bemektige seg våpen på et våpenlager i nærheten og sendte et kompani stedlig infanteri, understøttet av to kanonbåter for å gjenopprette orden.

Regjeringen støttet Quisling og etter samråd med de andre borgerlige partier sendte stortingspresident Hambro ut et kommunike som fremkalte voldsom reaksjon i venstrekretser. De erklærte: «Dette bekrefter påny hva de norske væpnede styrker skal brukes til.» 15. juni ble det snappet opp et telegram fra lederen av det kommunistiske parti, Peder Furubotn, i Moskva, med ordre om et landsomfattende motangrep. Men Quisling bevarer roen og alarmerte bare hær og politi, som etablerte en antisabotasje-vakt, som ble trukket tilbake en måned senere.

Da sårede politimenn kre-

vet skadeserstatning ble de fortalt av talsmenn for Arbeiderpartiet at de ikke hadde rett til noen erstatning fordi de hadde gått i tjeneste hos kapitalismen. Da aktivister ble satt under tiltale, organiserte Trygve Lie og Einar Gerhardsen et arbeidernes justisfond for å dekke utgiftene til deres egne partimedlemmer og de anklagede kommunister.

Så klassekampen og passifismen som ødela Norge i 1940 og fremdeles truer den nasjonale sikkerhet var på fremmarsj — til skade for Fedrelandslaget, Quisling og alle de andre forkjempere for indre og ytre forsvar.

Spredningen av slike defatistiske synspunkter gjennom Nationalteateret på et slikt tidspunkt vil skade Norge ytterligere, forferde dets allierte og glede Kreml.

Firti års deling av nordmenn i svarte og hvite får, «gode» og «dårlige», med forakt for Grunnloven og historiske kjennsgjerninger, bør

opprøre. Som Henrik Ibsen skrev: «En minoritet har imellem rett — en majoritet har alltid urett.»

Anders Lange skrev med rette i sin «Avis» denne måned (Nr. 16/17, 1973): «Borgerkrigen fra skammens år er forlenget forsvunnet fra mitt sinn — La oss nå på kristelig vis reise opp de falne og børste støvet av deres rygger.»

Intet under at president Pompidou vil fly til København for et toppmøte i Fellesmarkedet av statsledere 15/16 desember under ledelse av statsminister Anker Jørgensen for å koordinere utenrikspolitikk og oljeforholdsregler. Disse berører Norge i høy grad enten det er i eller utenfor EF. Et sterkt, enig og beslutsomt Norge er avgjørende for hele Vest-Europa.

Verdens Gang, «Oktober 44» og «Konflikt» (Menstadslaget) hjelper ikke. Norge må høre opp med fremdeles å kjempe annen verdenskrig og konsentrere seg om «Tredje runde», som så nære på startet siste måned og fremdeles kan bryte ut i Midt-Osten.

(6. november 1973)

Ralph Hewins

Som dagene går

«... det er en kamp mellom røverne og de berøvede...» «... Denne regjeringen ble opprettet av almindelige menn, ikke av millionærer...» «... Det er noe grunnleggende galt med vårt industrielle system. Det er en skrue løs. Hjulene er kommet ut av balanse...» «... Skaperverkets bunnfall er blitt dumpet ned over oss...» «... Folket er viktigere enn lover og statutter...» «... Det er ikke lenger en regjering av folket, ved folket og for folket, men en regjering av Wall Street, ved Wall Street og for Wall Street...» «... Vi sender plutokratene en alvorlig advarsel. Svaret på denne undertrykkelsen er opprør — opprør som søker hevn gjennom rettferdighet...»

Disse sitatene er fra USA. De kunne meget godt ha vært skrevet idag, men stammer fra 1890-årenes amerikanske populistiske.

I 1892 hevdet de amerikanske populistene også at: «en omfattende sammensvergelse mot menneskeheten driver sin organiserte virksomhet på to kontinenter, og skaffer seg hurtig kontroll over verden. Hvis den

ikke blir imøtegått og styrtet øyeblikkelig, vil det bety sivilisasjonens ødeleggelse».

Bortsett fra at et par kontinenter er kommet i tillegg, er vel disse ordene like aktuelle ennå. Ikke minst i USA, hvor kun de færreste er istand til å skjelve mellom de synlige og de usynlige faktorene bak begivenhetene. Sikkert er det i hvert fall at det gjenstår et alvorlig indre, politisk oppgjør for amerikanerne, hvis de ikke skal spille helt fallitt som Vestens ledende nasjon.

SAMFUNNSFAMILIEN:

Naturen er vår far og mor som gode gaver ga oss — og Staten er vår store bror, som tar det hele fra oss!

Piet Hein.

Fra nyttår av vil

FOLK OG LANDS DANMARKS-REDAKSJON være i virksomhet. Dette fremstøt er et ledd i arbeidet for å skaffe avisen større spredning også i våre naboland og samtidig gjøre den til et felles forum for alle nordisk-nasjonale krefter i Norden.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Otto E. Moll:

Die deutschen Generalfeldmarschälle 1935—1945. Inneholder 26 soldatbiografier av Tysklands førende feltherrer i Det tredje rikets tid. En bok for alle som vil kjenne personene bak begivenhetene. 284 s. ill. innb. kr. 55,—.

Erich Kerns kjente Hitler-biografi I—III.

Bind I: Der Parteiführer (til 1933) 392 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind II: Der Staatsmann (1933-39) 468 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind III: Der Feldherr (1939-45) 464 s. ill. innb. kr. 60,—

Herbert Walther:

Die Waffen-SS, eine Bilddokumentation. Ensamling skjeldne PK-fotos, som egentlig skulle ha blitt ødelagt i 1945. Et nærbilde av SS-soldatenes offergang på alle fronter og en fantastisk fotosamling. 240 s. innb. kr. 80,—

Friedr. Wiener:

Die Armeen der NATO-Staaten. En håndbok som i bilder og oversikter viser medlemsstatenes militære organisasjon, kommandoforhold, våpen, utstyr etc. etc. Uunnværlig for observatører og avislesere. 436 s. ill. ppb. kr. 46,—

Friedr. Wiener:

Die Armeen der Warschauer-Pakt-Staaten. Tilsv. ovennevnte. 240 s. ill. ppb. kr. 46,—

Friedr. Wiener:

Die Armeen der neutralen und blockfreien Staaten. Tilsv. ovennevnte. 292 s. ill. ppb. kr. 46,—

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—

Fosten & Marrion:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkipapir. 112 s. innb. kr. 32,—

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—

GOD JUL MANN, HOSTESAFT!

Alle aviser med respekt for seg selv bringer en julefortelling i sitt desangående nummer. Vi i Folk og Land vil selvsagt ikke være dårligere, og har sikret oss følgende sannferdige lille og rørende sosialepiske godbit fra det vesle samfunnet med det store hjertet:

Tre av Oslos permanente slumjengere fra den store svarte flokk, hadde stjålet et TV-apparat og en radio fra en gammel mann (leve klassekampen). Tyvegodsset ble forsvarlig gjemt mens de bolde riddere av det sosiale budsjett gikk på jakt etter en mulig oppkjøper.

Det viste seg imidlertid umulig å oppspore en brukbar kunde, så d'herrer salgsrepresentanter besluttet isteden å gjøre en «vri», som det heter. De la veien om sosialkontoret, hvor de serverte følgende historie:

«Vi har knabbet et TV-apparat fra en gammel mann og solgt alt sammen for 300 kroner. Men nå er pol'ti etter oss og vi har brukt opp alle penga. Hvis vi kan få 300 kroner av sosialkontoret, kan vi kjøpe sakene tilbake og levere dem til gammel'n før pol'ti huker oss.»

Denne solskinnshistorien var mer enn sosialkontoret kunne stå for, så de dristige «selgerne» fikk sine mer eller mindre velfortjente 300 kroner, hvorefter de atter dro ut på byen og etter sigende moret seg storveis.

PS.

For ordens skyld gjør vi oppmerksom på at ovenstående ikke er «fabrikert» under tiltagende promille ved redaksjonens julebord, men sågar er blitt referert av Oslo-pressen. Skål!

DEN EVINDELIGE HITLER:

«In business as usual»

SI NO' GODT OM HITLER OG DØ

Det er stadig forbundet med en ikke ubetydelig risiko, men likevel hender det at en og annen drister seg til å trykke skrifter om vår kjære «Doffen» uten å ta seg de nødvendige reservasjoner om at han jo var spennet gæærn.

Således f.eks. forlaget K. W. Schütz, hvis bøker bl.a. distribueres gjennom F. og L.'s boktjeneste. Til overmål hadde forlaget tillatt seg å monstre på Frankfurter Bokmesse, hvor det stilte ut sine tvilsomme produkter sammen med anstendige bokverker fra den offisielle Bundesrepublikken.

Som man rimelig kunne vente, ble firmaets stand overrent av venstreforvridde demonstranter, som gikk løs på såvel firmaets representanter som selve utstillingsmaterialet. Utrolig nok skal bråkmakerne endog ha forsøkt å stjele med seg enkelte av de «anstøtelige» trykksakene. Som vanlig tok politiet seg god tid før det innfant seg, og i mellomtiden måtte forlagsfolkene greie seg som best de kunne. Dette var

ifjor. Da forlagsfolkene også i år søkte om plass på bokmessen, ble ansøkingen avslått med den begrunnelsen at firmaets folk hadde vært «voldsomme mot de besøkende».

HITLER-BLOMSTER I LITTERATUREN

Hitler er still going wrong, ikke minst i kommersielt henseende. På bokfronten er det nu kommet en barnebok(!) om ham på tysk. Tittelen er, ja, tenkte vi det ikke, «Da Hitler stjal den rosa kaninen». Ellers har Econ forlag lagt beslag på tittelen «Hitler-vitser» — en bok som sikkert inneholder mange godbiter, skulle vi tro.

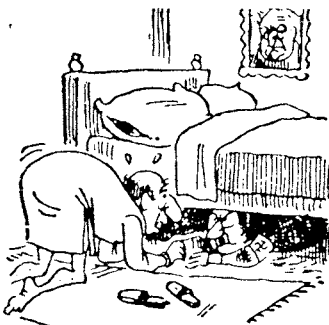
A PROPOS HITLER-HISTORIER

Følgende «Doffen-vits» verserer for tiden i «ny-nazistiske kretser i hovedstaden:

Hitler hadde vært å snakket med Den skinnbarlige for å få permisjon. Han ville en tur tilbake til jorderik for å se hvordan det så ut der 28 år etter kaputten. Han fikk selvfølgelig fri, men han ble ikke lenge borte. To timer senere var han atter på plass i det hinsidige.

— Nå, spurte Den skinnbarlige, hvordan var det der oppe?

— Nei, fy te' rakkern, svarte Doffen, det er det vemmeligste jeg har opplevd. Enten du tror meg eller ikke, men da jeg kom dit opp, så drev jødene en imperialistisk aggresjonskrig og pratet bare om sine soldat helter og sitt livsrom, mens tyskerne ikke tenkte på annet enn penger og bussiness.

Ryker om min død er sterkt overdrevet.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Elima, Ole Vigs. 12
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomstertorget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvassonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen

Butikksenter

Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

HUMØR- sveiten

En berømt vinhandler skulle engang demonstrere sin overlegenhet som vinsmaker. Med bind for øynene skulle han avgjøre hvilken vin det var man gav ham.

Han fikk det ene glasset etter det andre, nippet til det og avgjorde uten å nøle både den riktige årgangen og hvilket distrikt vinen kom fra. Til slutt hadde han bestemt tyve forskjellige viner. En skøyte blandt de tilstedeværende rakte ham derpå et glass vann. Vinspesialisten nippet til det, rynket pannen, nippet på ny og sa «Hm...»

Til slutt ristet han på hodet. «Jeg beklager», sa han, «men denne greier jeg ikke.. jeg har ganske enkelt aldri smakt den før, så jeg må melde pass.»

Men så tilføyet han med kjennerens sikkerhet: «Men en ting kan jeg si dere, den kommer aldri til å bli noen salgssuksess!»

(forts. fra side 4)

Hvor står du?

re vil gi deg rollen som en underdanig forbruker.

Du må bestemme deg!

... om du vil være råmateriale for planleggerne eller et fritt menneske med en meningsfylt og målrettet tilværelse.

Vi har bestemt oss. Vi unge nasjonalister, som hverken bryr oss om den nedstøvede marxismen eller den spissborgerlige «har-du-noe-så-er-du-noe» mentaliteten, vi har ett mål:

Den udogmatiske sosialisme, som lar den enkeltes posisjon ene og alene bestemmes av hans eller hennes personlige innsats innenfor rammen av folkefellesskapets åndelige nivå, slik at nasjonen aldri kan trues av dybdepsykologiske triks fra et lite fåtall av makthungrige og profittbegjærlige folkeforførere, fordi disse med en gang ville bli gjennomskuet. Og det innebærer ikke minst en stadig streben etter et fredelig og forenet Europa, bestående av selvstendige og suverene folkeslag, som ikke bare er stolte av sin kulturelle egenart, men som også pleier og fremmer den, alle ensrettingsforsøk til tross.

Dette er et mål det lønner seg å gå inn for — ikke bare med vakre ord og fraser, men med konkret handling. Sørg for at ditt liv får en mening og du en kurs. Bestem deg!

(forts. fra side 4)

Ja, de nazi...

le hvile i en gullsarkofag besatt med edelstener fra Uralfjellene.

Videre planla man en ofentlig henrettelse av de tyske fyrstene for derigjennom å avlede folkets vrede når det gikk dårlig på frontene. De skulle gå til fots nedover Unter den Linden og derefter henges like foran keiserpalasset. Man skulle begynne med den tyske kronprinsessen og så fortsette nedover rekkene helt til alle fyrsteslektene var utryddet. Ja, selv paven skulle henges, og dette mente Himmler ville bli en så stor attraksjon at han ville bære henrettelsen med sitt nærvær.»

Ja, slikt planla nazistene.

HVOR VAR DAGBLA' DA?

At MSI (de såkalte «nyfascistene») i Italia har gjort seg endel bemerket i de senere år, har vi fått vite av våre hjemlige aviser. Særlig godt med stoff og detaljer har det vanket i de tilfeller da noen av MSI-folkene har tørket til en eller annen progressiv bråkmaker. Fullt så oppfyllende overfor sin «informasjonsplikt» er ikke de samme nyhetsmedier når det er fascistene det går ut over. Som for eksempel nå nylig, da et MSI-medlem ble regelrett slått ihjel på et kommunistisk «rally» i Reggio Calabria i Syd-Italia. Hans forseelse? Han hadde klappet da han hørte Almirantes navn bli nevnt fra talerstolen.

Kan du ikke gjøre hva du vil, så gjør hva du kan. Terents.

Nr. 373/74

Nr. 373/74 *Waffen-SS*. Det tredje rikets garde-tropper i ord og toner. En enestående samling lyddokumenter fra ukerevy og radio.

Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen England*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre. Kr. 60,—

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den høstes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opp-tak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riksdagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Grammofon-plater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. 355/56

Nr. 371/72 *Die Jugend marschert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatlosjen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 etter maktovertagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalass åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggspatent, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

EN MANNFOLKBOK:

«FRIVILLIG SOLDAT» av Filip Rytterås

Beretningen om de svenske frivilliges innsatser under Finlands krig. Bygget over brever og dagbokopptegnelser. Pressens dom: «Utgør en hyllning till Frivilligkompaniet, detta lilla, tappra förband».

ppb kr. 39,— + porto
best. gjennom Boktjenesten.

HUSLØS TIL JUL!

Hybelleilighet, ett rom og kjøkken, søkes til min datter i god stilling i Oslo. Sentral beliggenhet. Kan noen hjelpe?

Ring (034) 92 726 helst før kl. 09.00 eller etter kl. 15.30.

Hjelp oss å hjelpe!

Send ditt bidrag til:

Hjelpeorganisasjonen
for krigsskadede front-
kjempere,

Postboks 1470 Vik
OSLO 1
Postgirokonto 180 70

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære.

En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

Wilhelm Tieke:

Tragödie um die Treue. En beretning om det III. (germ.) SS-Panzer-Korps kamp og undergang 1940—1945.

244 s. ill. innb. kr. 52,00.

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker.

En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling.

252 s. hft. kr. 10,00

Lyder Unstad:

Sannheten om Quisling. Med særlig vekt på personen Quisling belyser en amerikansk professor her de forskjellige sider ved okkupasjonstidens historie.

56 s. ppb. kr. 10,00

A. E. Hedem:

Quo vadis Norvegia? Av Norges historie 1940-45. Historieforfalskning og rettsskandale. Et sammendrag av Hedems skrifter.

192 s. ppb. kr. 18,00

Peter Kleist:

Die europäische Tragödie. En beretning om den politiske krigføringen, særlig om spillet mellom Tyskland og Sovjetunionen under Den 2. verdenskrig. Megen omtale er viet de sovjetiske fredsfølerne over Stockholm 1943/44 og den farlige duellen mellom Himmler og de jødiske verdensorganisasjonene.

324 s. ill. ppb. kr. 30,00.

(forts. fra side 1)

Anwar el Sadat:

var det den tilsynelatende farveløse Sadat som ble kalt til roret — han, som når unntas Egypt, bare hadde følt lojalitet overfor Tyskland. Det sies at han den dag i dag opprettholder de mest intime forbindelser med den vest-tyske ambassadøren i Cairo.

Det første Sadat gjorde etter at han var kommet til makten, var å kvitte seg med Mohieddin. Det greide han ved hjelp av Sabri. Derefter avventet han det rette øyeblikk før han på en like dyktig som dristig måte gjorde opp med den pro-sovjetiske klikken innen det egyptiske lederskiktet.

Mens Nasser gjorde seg til talsmann for en pan-arabisme, som egypterne helt ut aldri godtok, har Sadat lagt vinn på å gjøre landets soldater til egyptiske patrioter. I hele tiden som er gått siden juni-krigen i 1967, er de egyptiske væpnede styrker blitt lært opp til å kjempe — ikke for Palestina — men til å kaste israelerne ut av egyptisk territorium. I propagandaen er israelerne blitt fremstilt som arvtagerne etter den britiske imperialismen, som undertvang seg Egypt.

Observatører i Midtøsten tok Sadat for å være en svak president, som bare satt på sine medarbeideres og undersåtters overbærenhet. Det israelske etterretningsvesen var tilsynelatende av samme oppfatning helt til det var for sent. Med den samme omhyggelige forberedelse og det samme lynraske handlingssett, hvormed han styrtet sin farlige rival Ali Sabri og den pro-kommunistiske gruppen, ledet han Egypt inn i den kampen som nu har fått navnet Yom-Kippur-krigen.

Når man skal bedømme Sadats stilling etter denne siste runden i Midtøsten-dramaet, nytter det ikke å bruke vestlige mål. For den alt-overveiende majoritet av egyptere vil Sadat herefter være den første som ledet den egyptiske hær frem til dens første seire over israelerne. Både i 1948, 1956 og 1967 lå egypterne under for de israelske (og til dels allierte) våpen, men i år har de drevet israelerne tilbake, skutt sønder deres stridsvogner og fly, og tatt israelske fanger. Sadat er den første seierrike egyptiske leder siden Mehmed Ali og Ibrahim Pasha, som slo tyrkerne på flukt i begynnelsen av det 19. århundre.

Mens Nasser, som var en arabisk nasjonalist, drømte om et storarabisk rike fra

HELDER PESSOA CAMARA VAR FASCIST

Årets «alternative» fredsprisvinner, Helder Camara, har ikke alltid vært like populær i venstrevridde kretser. Hans skumle fortid har med all sannsynlighet vært en medvirkende årsak til at Camara ikke tidligere har mottatt fredsprisen på ordnær måte. Den «røde biskep» har nemlig vært fascist!. I de fem årene han virket som prest i sin fødeby var han aktivt med i Int-

regalistene, eller «grønn-skjortene». Dette er det brasilianske fascist-partiet! Selvsagt sier han nå at denne perioden i hans liv er en «velsignet villfarelse», og dessverre er han ikke alene om å ha funnet ut hvor smal og tornefull denne vei er. Den motstand og det hat man som fascist møter fra kapitalkrefter og reaksjonære småborgerlige demokratier, kan nok ikke måle seg med de triumfer man kan oppnå ved å skifte kappen

over til den andre skulder, og gå den internasjonale kommunismens ærend. I grunnen burde dette være nok til å få forklart enkelte villfarende her hjemme hvem som er den sanne fienden, og også hvilken vei man må gå for å oppnå virkelig fremgang for folk og fedreland.

★

OG LANGE ER MAO-VENNLIG!

Eggelikørens beste venn, Anders Lange, har i et innlegg på Stortinget bedt om at Vårherre måtte bevare Mao! Enten må Lange ha blitt miljøskadd av sin plassering på Stortinget — ved siden av en av SVs mest fremtredende kvinnelige representanter — eller kanskje Langes monomane Sovjet-frykt har tatt fullstendig overhånd? Vi er enig med mangt og meget i Langes oppfatning av Sovjet, men fra det å gå så langt å velsigne alt som på en eller annen måte har brodd mot Sovjet, det er å gå litt langt. Vi liker bedre Langes forslag om å spille kynisk stormakt og være venner med alle og handle med alle — men det bør vel helst også omfatte Sovjet. Eller?

★

MINERVAS DEFINITORISKE LABSKAUS

Nr 9 av et organ med navnet MINERVA er blitt sendt oss. Etter hva vi forstår er dette blad talerør for en slags demokratiske ekstremister. I angjeldende nummer bringer redaksjonen en liste over forskjellige organisasjoner, hvis navn og innhold forklares for nye og uinvidde studenter. Under stikkordet «NUF» leser vi: **Norges Ungdomsfylking.**

Forvirrede personer som «digger» Hitler og lever på gamle minner fra den tid da allting var enten rødt eller svart. En gren kalles Korporativistisk Arbeiderfront. Så få at de kun kan regnes

Om Israels «frivillige»

En fellesnevner for krigen i Midt-Østen har vært de til alle tider motstridende

ISRAELSK AMAZONE

Israel tar offisielt ikke imot «frivillige» — men setter isteden jentene inn på frontene.

Den persiske gulf til Atlanterhavet, er Sadat mer beskjeden i sine umiddelbare mål. Selv om Sadat utad taler den fellesarabiske sak, er han først og fremst en egyptisk nasjonalist, som i motsetning til sin forgjenger ikke bryr seg særlig om engere forbindelser med de ustyrlige araberne i Asia. Det som betyr noe for ham er at Egypt vinner tilbake sine områder øst for Suez, slik at kanalen kan åpnes igjen og landet får tilbake sine oljedistrikter i Sinai.

Men selv om Sadat denne gang har vunnet en personlig seier og dermed styrket sin egen stilling betraktelig, er problemene i Midtøsten på ingen måte løst. Det kommer utvilsomt til nye styrkeprøver, og Sadat vil nok også i fremtiden få bruk for alle de evner han nu har vist at han er i besittelse av.

front-meldinger som har nådd verdens nyhets-media. Alle parter i krigen synes å ha rykket fram på en gang. Nå er det jo slik at det aldri lyves mer enn før et valg, etter en jakt og under en krig, så dette er i og for seg ikke så uvanlig.

Likevel er det en melding vi fikk lyst til å kommentere. Det gjelder de tusenvis av amerikanske jøder som reiste til Israel for å melde seg frivillig til krigsinnsats. De ble ifølge en israelsk militær talsmann, satt i sving med å høste frukt isteden. Dette er nok godt mulig, men grunnen som ble oppgitt var at «Det er et prinsipp at vi aldri tar frivillige inn i hæren» Dette lød noe merkelig, da vi pr. TV-overføring nettopp hadde fått en heroisk beretning om med hvilken glød verdens jøder strømmet til fronten. Det dreide seg om en ung mann, som ved krigsutbruddet hadde oppholdt seg i England. Han hadde nærmest kastet seg på raskeste fly til Israel, haiket ut til fronten, bedt om å få låne et gevær og blitt satt inn i kampene! Mer frivillig kan det etter vår mening vanskelig få blitt, men innsatsviljen kan vi bare beundre. Spørsmålet om liv og lære i den israelske hær er en annen sak.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Poststed

som et klenodium.»

Man kan jo ikke vite alt heller, det er vel derfor man har latt seg innskrive på Blindern. N'en i NUF står for «nasjonal» og KAF er oss bekjent ingen «gren» av NUF. Dette til almindelig orientering for dem som måtte ha latt seg belære av Minervas redaksjon. La oss for studentenes skyld håpe at bladets øvrige «definisjoner» er vederheftigere enn vår stikkprøve kunne tyde på.

★

OM Å SPA...

Nyss før stortingsvalget ble høyremannen Lars Roar Langslet spurt om han trodde at Anders Langes parti kom til å bli representert på det nye Stortinget. Herr Langslet trodde ikke det, for — som han sa — «den kommende valgkamp med saklige drøftelser vil være nokså ødeleggende for hans uansvarlige og dårlig gjennomtenkte opplegg. Vi skal ikke henge Langslet fordi han ikke trodde kamelen Lange ville komme seg igjennom elektoratets nåløye — for det var det også mange andre som ikke hadde våget å regne med, kanskje til og med Lange selv. Men at herr Langslet tippet på en valgkamp med saklige drøftelser — det kan vi ikke uten videre tilgi ham. Etter så mange års aktivitet i norsk politikk, burde han kjenne vårt parlamentariske nivå bedre. Eller taler partimannen også i dette tilfelle med dobbelt tunge, slik som norske brødpolitikere flest har for vane? I så tilfelle kan jo det være grunnen til at Lange gjorde det så bra. Av og til kan det lønne seg å kalle en spade for en spade, som det heter. Folk er slett ikke så stupide som man vil ha det til.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo